JURNALUL®

S.F.

Nr.20 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ

YES - Un nume pentru muzica mileniului 3

După cum am spus, grupul s-a format la Birmingham, susținînd spectacole în cluburile engleze și avînd parte de o anumită popularitate care le-a înlesnit un contract cu Casa de discuri Atlantic. Atît primul LP, apărut în 1969 (după un turneu susținut alături de Janis Joplin), cît și cel de-al doilea, „Time And A World", 1970, nu s-au bucurat la vremea respectivă de o primire prea entuziastă, muzica fiind considerată ca fiind prea complicată, iar versurile acuzate de mesaje ascunse. Încrezători însă în forțele lor, nu vor lua prea mult în seamă aceste catalogări și nici chiar observațiile criticii muzicale care îi acuza de urmărirea unor linii prea rigide, declarîndu-se sceptică (atunci) cu viitorul muzicii „laborator". Păstrîndu-și ideile, dar ținînd seama și de modul în care au fost primiți cu primele două albume, în 1971 va fi scos „The Yes Album", care va fi acceptat atît de presă cît și de public, devenind în Anglia discul anului. În același an, aceștia vor mai avea parte și de o altă realizare, vor pătrunde (în urma turneului avut alături de Iron Butterffly în Statele Unite începînd să atragă atenția cerlor de peste acean asupra noilor orientări europene.

Marea surpriză se va produce în decembrie 1971, cînd în urma sosirii lui Wakeman, grupul se impune definitiv cu ajutorul LP-ului „Fragile". Cu aces-

Pentru urechile dumneavoastră

ta, va începe cea mai benefică perioadă pentru muzica Yes, ascultătorii fiind obligați în timpul audiției la adevărate salturi în viitor, în decursul cărora sînt provocați să reconsidere muzica rock, în urma stărilor generate de creațiile celor cinci muzicieni. Conținînd piese cu o ținută artistică puțin întîlnită la alte formații, discul respectiv conține cinci pasaje create după idei proprii fiecărui membru de atunci, (Jon Anderson – „We Have Heaven", Rick Wakeman – „Cans And Brahms", o adaptare originală a unei părți din Simfonia a patra de Brahms) și patru piese scoase în colaborare. Nu se poate vorbi, însă, despre acest disc fără a atrage atenția și asupra altor piese, cum ar fi „Mood For A Day", în care Howe ne uimește cu ușurința sa de a coordona totul cu ajutorul chitării sale, sau „The Fish Schindleria", în care Squire reușește să impună un sound diferit de tot ceea ce mai fusese făcut pînă atunci în muzică și, bineînțeles, nu pot să nu reamintesc marele hit, apărut anul urmator și pe single, „Roundabout".

În 1972, după succesul avut în timpul turneului amercan, în timpul căruia au concertat nu mai puțin de 56 ori și după apariția primului lor LP live, conținînd înregistrări din concertele de la Rotterdam și Amsterdam (editat de casa Offshore într-un tiraj foarte redus), Yes va oferi iubitorilor de muzică „Close To The Edge", album cu care, demonstrîndu-și (dacă mai era nevoie) clasa, vor intra în istorie, impunînd un curent ce va dăinui, mai mult ca sigur, și secolul viitor. Mă refer la binecunoscutul (acum) cosmic rock, care ilustrează atît de bine aici, pentru unii confundîndu-se chiar cu acest album. Dacă la discul apărut cu un an înainte, numele inginerului de sunet nu fusese în mod special remarcat, acum Eddy Clifford (care acum va fi ajutat și de Mike Dunne) se impune si el în lumea muzicală, fiind unul dintre cei cărora le datorăm această fascinantă incursiune în lumea artei sunetelor, în care prin pasiunea acestor muzicieni, reușim atît de mult să ne apropiem de muzica sferelor. Scurtînd prezentarea acestui teribil monument muzical, să amintesc cîteva dintre compozițiile remarcabile, întîlnite aici și care (în cazul cînd le veți cauta pentru a le putea cunoaște, nu vă vor dezamăgi): „Eclipse", „The Solid Time Of Change", „The Cord Of Life" „Total Mass Retain" , „The Preacher", dar, mai ales „Siberian Khatru", din care, la audiție, veți simți izvorînd însăși esența artistică, plină de poezie, a muzicii.

Marian IRIMIA

ECRAN FANTASTIC 1992

Retrospectivă - II

Robocop și **Millenium** prezintă amîndouă schița unor posibile lumi viitoare, străbatută de aceleași tendințe distopice. În schimb, **Predator** (1987, r. John McTiernan) și **Soldatul universal** (1992, r. Roland Emmerich) sînt ferm ancorate în lumea contemporană. Aici, elementul imaginar e, cf. Nocholls, „un obiect extraordinar într-o lume altfel realistă". În realitatea cotidiană nu riști *să te întîlnești cu extraterestrul din primul film sau cu ciborgul din al doilea*. Astfel, elementul sf devine pur decorativ, încetînd de a mai fi sf. După cum seria James Bond e o simplă poveste cu spioni, presărată cu **gadget**-uri tehno-sf, la fel **Predator** e doar un **thriller** cu accente horror, iar **Soldatul universal** o banală istorisire de război.

Predator-ul poate proveni de oriunde, nu asta contează – la o adică, filmul s-ar fi putut numi **Monstrul căzut din cer**. Acest cocktail de **Rambo** și **Alien,** însăilat pe un scenariu prin găurile căruia ar putea tropăi, în linie, Stallone, Schwarzenegger și Van Damme, are incontestabilul merit de a fi bine, chiar foarte bine, facut. Cu personaje desprinse parcă dintr-o sagă de **heroic fantasy** (orice s-ar spune, mușchii umflați sub apăsarea mitralierelor cu țevi multiple, pe lîngă că dau bine pe ecran, stimulează oarecari memorii ancestrale și însîngerate), cu un monstru desprins parcă din grafica dementă a lui Simon Bisley (în 1992 a apărut un luxos album de bandă desenată, **Batman vs. Predator**, în care monstrul descinde în Gotham City), cu un suspense matematic dozat și beneficiind de un super-sofisticat arsenal de efecte speciale (dacă vreodată se va inventa un consum mimetic, în mod sigur ca în **Predator** va arăta), filmul e ca o mașină fără roți. Dincolo de profesionalismul indubitabil al realizării nu există nimic: nici o idee, nici un sentiment, nici o emoție.

Nu același lucru se poate spune despre **Soldatul universal,** unde sentimentele sînt revărsate din belșug în capul spectatorului. Ajunge să amintim în acest sens lupta finală (oare de ce toate filmele americane trebuie să aibă o luptă finală?), în care Jean Claude Van Damme (varianta Schwarzengger efeb) boxează box francez cu Dolph Lundgren (deh, starurile video între ele) în preajma casei părintești, sub ochii iubitei semi-leșinată (scăpată cu bine din explozia unei grenade, dar și Schwarzenegger a scăpat de o bombă atomică în **Predator).** În cursul acestui mișcător conflict, Van Damme recuperează progresiv amintirile copilăriei francofone (dar de accent nu scapă!) de pe teritoriul nord-american, timp în care regizorul (căruia profit de ocazie pentru a-i ura succes în viața) strecoară șopîrle la adresa Vietnamului și a US Army. Adică își închipuie că le strecoară, iar spectatorii își închipuie că le pricep = rețeta de transformare a unui film cu cafturi într-un film cu mesaj generos-uman. Cu asemenea ingrediente, dupa cum am ajuns deja, generos deversate, se obține lesne un preaplin de emoție care, firesc, refulează: plouă și fulgeră, personajele plîng și suferă repetate sfîșieri interioare, asta cînd nu concep scheme tactice pe care probabil pîna și Bobby Fisher le-ar invidia. Acțiunea liniara și cît mai violentă (război, sadism, nebunie, urmăriri, creieri împroșcați pe pereți, seringi înfipte în țeastă, explozii, incendii, etc.), filmată într-un desăvîrșit kitsch (mușchi strălucind în lumina de contur; secvența de copilărie în aburi și cu filtru de difuzie), constituie singurul motor al scenariului inept, rar agrementat de umor (v. căutarea dispozitivului de urmărire implantat în corpul lui Van Damme – acesta, în pielea goala, îi spune ziaristei care trebuie să-l pipăie: „Caută ceva tare.") și înecat într-o pirotehnie frenetică.

Cristian LĂZĂRESCU

Ultima oră

● Pe 29 aprilie a avut loc la Timișoara ședința ARSFAN și a cenaclului „Helion" în legătură cu organizarea Euroconului din 1994. S-a alcătuit un program provizoriu: deschiderea manifestărilor ar trebui să înceapă pe 26 mai, ora 18, iar închiderea pe 29 mai. Ca locuri de desfășurare au fost propuse sălile Teatrului Național, Teatrului German și Operei, iar pentru expoziția de artă: Muzeul Banatului, Fundația Soros a fost contactată pentru o sponzorizare cu 60000 de dolari. Cheltuielile estimate, la prețurile de pînă la 1 mai ating 50000000 lei. Pe 15 mai va avea loc o ședință cu toți cei ce doresc să sprijine organizarea acestei foarte importante manifestări.

● A apărut nr.20 al infzinului Cron. Din sumar: informații interne și externe, prezentarea Istoriei benzii desenate românești a lui Dodo Niță și serialul Muzica trupului de Daniel Walter. Mult succes în continuare!

● Clubul Quo Vadis? anunță desfășurarea zilelelor clubului în perioada 5-6 iunie la Giurgiu. Confirmările de primire sa fac pînă pe 20 mai. Informații suplimentare la tel. 097/ 147387 (între 17-21 Dan Tărăcilă) și 13280/ 0912 Dalnia Pălăngeanu (8-14)

● Constantin Jurcuț str. Brezoianu nr 1, bl A 30. sc A, ap. 10. 2900 Arad tel. 0966/ 42374 caută un colaborator – scenariu – pentru realizarea unor benzi desenate.

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURA ȘI ARTĂ

Colegiul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOȘ, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București

tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Concurs Jurnalul SF

Așa cum anunțam în numărul acesta vor fi publicate ultimele lucrări ale concursului. Așteptăm notele dumneavoastră pînă pe date de 22 mai a.c. Vă reamintim faptul că notele trebuie însoțite de cuponul publicat în numrul 15 și de notele pentru sondajul JSF. Se va acorda un premiu pentru cel mai fidel cititor.

LITERATURĂ

Consacrați

Nr. 7 Mircea Liviu Goga, Adrian Ionescu; **Nr.8** Lucian Merișca, Victor Martin; **Nr.9** Mircea Liviu Goga, Dănuț Ungureanu; **Nr.10** Dănuț Ivănescu; **Nr.11** Liviu Radu; **Nr.12** Aurel Cărășel, Ana -Veronica Mircea; **Nr.14** Mihai Hăulică, Nicolae Artion; **Nr.15** Darius Luca, Florin Oprea Sălceanu; **Nr.16** Marius Alecu, Octavian Dobrișan; **Nr.18** Liviu Radu, Petrică Sîrbu; **Nr. 20** Marius Alecu, Mihail Grămescu

Debutanți

Nr.8 Al. Racoviceanu, Victor Cilincă, Chiriac Fadu; **Nr.9** Ioana Munteanu, Belei Aurelius; **Nr.10** Otiman Elena, Radu Pavel Gheo, Eugen Buzea, Silviu Costinescu; **Nr.11** Dan Raihert, Daniel Zaharia, Bartalis Martin, Enache Daniel; **Nr.12** Andreea Gruszmuk, L. Carata, Mihai-Victor Stoica, Paul Purcărin, Claudiu Murgun, **Nr.14** Ovidiu-Laurențiu Tudoran, Ciprian Cîmpeanu,Cristinel Nedea, Silviu Pașol Constantinescu, Traian Bădulescu, Cătălin Dogaru; **Nr.15** Marian Irimia, Sorin Francisc, Dan Georgescu; **Nr.18** Laurian Cnobloch, Constantin Gurgu; **Nr. 20** Gabriel Brănescu

GRAFICĂ

Consacrați

Nr.11 Lucian Băbeanu (copertă), Dan Raihert (pag. 5), Constantin Jurcuț (pag. 9), Constantin Jurcuț (pag.12); **Nr.14** Dan Raihert (copertă, pag. 5); **Nr.15** Lucian Băbeanu (pag. 8), Constantin Jurcuț (copertă); **Nr.16** Ionuț Bănuță (copertă), Victor Trifan (copertă), Dan Raihert (pag. 15); **Nr.18** Ionuț Bănuță (copertă);

Debutanți

Nr.7 Simina Neamț, Tiberiu Gavrilaș; **Nr.8** Caius Stancu (copertă pag.7, pag.9), Florin Grofu (pag.8); **Nr.9** Silviu Pașol Constantinescu (pag.4); **Nr.10** Florin Grofu (pag.11), Tiberiu Gavrilaș (pag.11); **Nr.11** Ionuț Popescu (pag.5), Mîndruț Mircea Cristian (pag.8), Mîndruț Mircea Cristian (pag.12); **Nr.12** Hriscu N. Daniel (pag.4), Tîrlă Daniel (pag.6); **Nr.14** Dan Acostoaei (pag.11, pag.15), Dan Tarlă (pag.12); **Nr.15** Alain Copain (pag.7), Florin Bostan (copertă); **Nr.16** Mîndruț Mircea Cristian (pag.5), Dan Acostoaei (pag.12), Irina Săpunărescu (pag.12), Iulian Rîmbu (pag.12), Dan Tarlă (pag.12); **Nr.19** Alain-Copain (pag.7); **Nr.20** Hegedus Ioan (pag. 15)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director tehnic:
Eustațiu BĂEAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA
Sorin PINZARU, Ovidiu RISTEA
Corectură:
Neguța SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Helen TUDOR
Montaj offset:
Daniela ȚOȚAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Imaginile bizare ale lui Rodney Matthews abundă în lucruri „mai mult decît obișnuite" pe care artistul, intervenind prin desen, cu o dispoziție particulară a formelor sau o alegere subiectivă a culorilor le transformă în ființe fantastice evoluînd în medii complet străine. Repertoriul desenatorului se întinde de la obiectivitatea science fictionului la legendele unui tărîm a la Tolkien, trecînd prin stranietatea peisajelor siderale. În profida acestei diversități, toate ilustrațiile au în comun o calitate a expresiei proprie lui Matthews. Născut în 1945 în sud-vestul Angliei, Matthews provine dintr-o familie în care interesul pentru arte nu are numic extraordinar. Împrejurimile rustice ale casei părintești îi oferă pe deplin ocazia să studieze natura cu toate particularitățile sale. După terminarea școlii, R.M. decide să urmeze cursurile de la Art College din Bristol. O agenție publicitară furnizează ambițiosului artist practica indispensabilă și prima posibilitate de a-și cîștiga pîinea. Calitatea lucrărilor sale favorizează rapid contactul cu diverși editori pentru care excută ilustrații, inclusiv coperți de cărți. Desenează deasemenea coperte de discuri, un mare număr de caractere de tipografice și sigle de edituri.Operele sale i-au adus recunoașterea marelui său talent nu numai în Marea Britanie, dar și în întreaga Europă.

Mega star

Duminecă 11 Aprilie

- Brian Aldiss mărturisește că nu a fugit cînd reporterul de la "The Independent" a vrut să-i ia un interviu, ci numai cînd acesta l-a întrebat:" Ați scris și sub numele de Harry Harrison?"

- Pe la prînz, a avut loc un schimb de păreri între Katherine Kerr și un fan. Ea l-a rugat să nu mai fumeze și el i-a răspuns:" Shut up, you bitch!"

- Gamma anunță că Barri Bayley a început să scrie o carte despre un robot care putea avea copii.

- Sîmbătă 10 Aprilie a avut loc intrunirea ESFS. În competiție mai rămăseseră Timișoara și Teplice (Republica Cehă) și România a cîștigat. Euroconul '94 Timișoara.

- O personalitate a fost observată la piscină, intreținînd relații adulterine cu un rechin. După aceea, rechinul a mărturisit.: Psssss..."

- Aniversări de 11 Aprilie: Rhodri James (Tim Illingworth jr.) 1965,

Lansări de filme: "Moireasa lui Frankestein" (Bride of Frankesnstein) 1935, ("Conquest of space") 1955, "Tarzan's Savage Fury" 1952.

Heliograph-ul telegrafiat

- Erotic Sf. Francezii au sugerat să se introducă aparate teledildonice în camerele de hotel...Mike Cule: "Nu sînt singur că mi-ar place să introduc vreo parte a corpului în astfel de orificii". Dave Clements:" Dar cum o duceți cu banii?"

- Numărul total de membri participanti la Eurocon a fost de 830 din care 52 de români.

Duminecă seara

- A avut loc o mică dispută între Brian Aldiss și Brian Buegess.

B.B.:" De azi (Duminecă) Brian Aldiss n-o să mai primească porții gratis si lapte de la mine."

B.A. (Cu speranță în glas): "Credeti că, dacă îl insult, n-o să-mi mai vorbească niciodată?"

- Cules de la o sesiune de comunicări

Stave Davies vroia să știe ce cantitate de ciocolată se importă: " O cîntăriți în picioare cubice, sau în tone metrice?" Sue Mason: "Dorim să distrugem grăsimea" .Din nou Steve Davies: " E un hotel foarte modern decorat ca o gară din secolul '18".

- Printre propunerile pentru Euroconul din 1996 s-a aflat și insula Bouvet (cea mai izolată insulă de pe glob aparținînd Norvegiei). Toți se bazau pe un program video. Dave Laly a fost singurul care a cumpărat un bilet fără să știe că nu era dus-întors.

Ana-Maria NEGRILĂ ✍

Ofer orice număr din Jurnalul SF, și diferite titluri de cărți apărute anul acesta. Muscă Adrian CP 707, of. poștal Timișoara.

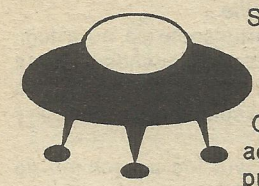

SCIENCE FICTION WORLD este singura revistă de science-fiction din China. Începînd din acest an, a devenit o publicatie lunară, din bilunară.

* După cum spuneam mai sus, excelentul infzin SHARDS OF BABEL, editat de prietenul fanilor români: Roelof Goudrian, împreună cu soţia sa (americana) Lynne Ann Morse, a ajuns la numărul 40. Ca de *obicei, cuprinsul său este o adevărată* oglindă a mişcării SF mondiale: articole sub semnătura unor fani din Anglia, Cehia şi Slovacia, USA, Germania, Brazilia, Spania şi ROMANIA.

Îi mulţumim domnului Roelof Goudrian pentru amabilitatea de a ne permite preluarea unor informaţii din SOB.

Din goana OZN-ului

* Bruno Dehaye, faneditorul francez, prezent şi în paginile Jurnalului SF (Maestrul multiplicat, n. 7) a scris textele melodiilor albumului Blues Blanches 001, a grupului ASPIRINE. Încasările din vînzarea CD-urilor (100 ff) şi a casetelor (80 ff) vor fi donate organizaţiei MEDECINES SANS FRONTIERES.

* Claude Ecken, cunoscut sciitor francez de SF şi foarte activ fan, lucrează la scenariul unei BD cyberpunk, împreună cu Scotch Arleston, pentru o editură din Quebec: SOLEIL EDITIONS.

* În paginile fanzinului francez MINIATURE, nr.13, a apărut nuvela: „Pilote sur les vents" semnată de Nicolae C. Ariton, iar în paginile númărului 14 o proză a lui Mihail Grămescu. Fazinul este editat la Bordeaux de distinsul Francis Valery.

* Elisabeth Vonarburgh, cunoscuta scriitoare SF canadiană, de limbă franceză, editoarea revistei/ fanzin SF-Fantastic: SOLARIS, a publicat de curînd în Statele Unite romanul IN THE MOTHERS LAND, fiind de fapt o traducere, făcută de Jane Brierley, a versiunii în franceză, apărută în Canada: RETOUR AU PAYS DES MERES. Romanul candidează pentru Philip K. Dick Award. Fanii francezi au constatat că în librăriile din Franţa, versiunea franceză nu se găseşte, în schimb au fost importate cîteva mii de exemplare în engleză, editate de BANTAM – SPECTRA SPECIAL.

* Cel mai vechi şi unul din cele mai apreciate fanzine franceze este YELLOW SUBMARINE, avîndu-l ca „căpitan" pe Andre Francois Ruaud, a sărbătorit în martie, anul acesta, zece ani de existenţă şi apariţia numărului 100. Tipărit la Paris, în condiţii grafice excelente, şi reexpediat la Lyon, unde locuieşte domnul Ruaud, la realizarea celor 171 de pagini au colaborat un mare număr de fani francezi. O pare din informaţiile prezentate mai sus, au fost extrase din paginile acestui fanzin, drept pentru care îi mulţumim.

Nicolae C. ARITON

IADUL

Mircea MÂNDRUŢ

– Îmi pare rău, Mlatlalmal, spuse purtătorul de cuvînt al Supremului Juriu. Îmi pare rău că tocmai eu trebuie să-ţi comunic sentinţa: Mlatlalmal, Iadul te aşteaptă!

Entitatea groasă de tip masculin Mlatlalmal se lungi ca un fuior, îşi schimbă culoarea din bleu pal în roşu carmin – nu fără a rătăci prin numeroase culori şi nuanţe intermediare – se încolăci, se contorsionă, se înnodă de trei-patru ori, şi sfîrşi prin a se spirala în jurul celuilalt, care optase pentru modelul romboedru cenuşiu – cel preferat, dealtfel, de majoritatea membrilor Supremului Juriu.

– În amintirea prieteniei noastre din a treia existenţă, nu voi menţiona în nici un raport această agresiune gravă, susură – solemn! – purtătorul de cuvînt, în timp ce vîrfurile romboedrului i se metamorfozau în escrescenţe tubulare, bîntuite de curenţi purpurii.

– N-am vrut să te înfurii, se scuză Mlatlalmal, retrăgîndu-se şi adunîndu-şi buclele într-un gol argintiu. Dar nu m-am putut stăpîni. Iadul e o pedeapsă prea grea! Tu mă cunoşti doar, Aglorbalal. În nici o existenţa n-am căzut în păcatul agresivităţii într-atît încît să merit Iadul, doar tu ştii asta foarte bine!

– Nu contează ce ştiu eu, răspunse sec Aglorbalal, recăpătîndu-şi indiferenţa cenuşie. Contează numai cele ştiute şi hotărîte de Juriul Suprem. Supremul Juriu nu greşeşte niciodată, de aceea sentinţele sale nu sînt discutabile! Ca unul ce ţi-a fost odată prieten, te sfătuiesc să renunţi la argintiul nevinovăţiei şi să porneşti – chiar acum! – pe calea ispăşirii.

Mlatlalmal şuieră ascuţit, a pagubă şi resemnare, şi, deşirîndu-se într-o şuviţa neagră, şovăitoare, se strecură, de bună voie, prin orificiul tip sfincter al Incintei-cu formă-bine-definită-şi volum-la limita-minimă-a-necesităţii. În urmă-i, incinta îşi blocă calea de acces, încorsetîndu-l. Invadat de panică, încercă iarăşi şi iarăşi – dar fără succes – să se dilate, pînă cînd se simţi doborît de oboseală. Apoi, colac peste pupăză, închisoarea prinse a se contracta, şi entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal fu comprimată în aşa hal, încît îşi pierdu toate facultăţile de percepţie.

Cînd îşi reveni, avea formă impusă şi volum relativ nemodificabil – „Mă simt preponderent solid, fir-ar să fie!" – şi era captiv în bezna unei cavităţi închise, inundate, aparţinînd unei alte entităţi preponderent solide, una de dimensiuni impresionante! Se agită îndelung, nedorind decît să evadeze. Dar nu reuşi decît atunci cînd entitatea închisoare, bănuită a fi de tip feminin, se alătură luptei lui, căci devenise ciudat de nerăbdătoare să-l expulzeze.

Mlatlalmal se pomeni pe neaşteptate într-o lume stranie, în care cîteva unităţi preponderent solide, de dimensiuni comparabile cu ale celei de care tocmai se desprinsese, se agitau dizgraţios, în timp ce altele – evident nespiritualizate – zăceau imobile, dar ameninţător solide şi periculos colţuroase. „Nu sînt destul de agresiv ca să mă descurc în Iadul ăsta!", îşi spuse, clocotind de revoltă, şi vru să-şi urle gîndul, dar nu reuşi să emită decît un orcăit strident, prelungit.

– E băiat! Al treilea, nu, doamna Brown?, spune una din entităţile preponderent solide, prinzîndu-l cu două apendice lungi. Deşi iniţial dezagreabil, contractul avu darul să-l liniştească, revărsînd asupra-i deplina uitare, atît a celor şase existenţe precedente, cît şi a actualului său statut de condamnat la o viaţă de Iad – cea mai grea pedeapsă imaginabilă!

Ana-Veronica MIRCEA

Interpretări aproximativ biblice

1.FĂ!

Îl durea burta. Simţea mînuţe pricepute scormonindu-l. Reumatismul se strecură şi el parşiv prin oase. În ochi două ace. De păr? De cravată? Zbîrci, nu-i momentul să inventezi cuvinte. Plămînii plesniseră. Îşi trecu mîna tremurîndă prin păr, într-un gest inutil. Scuturâ apoi smocurile rămase între degete. „La vîrsta mea nu s-ar..", apucă să cugete înainte ca fulgerele pornite din şale să-şi facă de cap. În toate ungherele ajungeau scîrbele. Coborînd prin chestioarele pe care nu înţelesese niciodată de ce le poartă sub pîntec se propteau în degetele mici de la picioare. Urcau printre coaste şi se scurgeau de-a lungul braţelor mai încolo şi-ncoace, nimic nu iertau!

„Să mă ia dracu, dacă nu-i din cauza inactivităţii!" îngăimă pierdut. Continuă apoi printre gemete, rîgîieli, icnete şi accese de vomă: „Să fie lumină!"

Şi a fost lumină. Văzînd că lumină era bună...

2.NU ZĂU!

Se ascunse-n gaură de şarpe luna. Gravidele lepădară înainte de vreme. Apa puţea a fiere. A fiară? Ţîncii îşi udară aşternuturile. Ardea în pahare vinul. Nu...Ba da! Femeillor li se întîmplă cînd nu trebuia, complet aiurea. Urlau cîinii la...Urlau. Nefericiţii se spînzurară, împuşcară, înecară în baie, înjunghiară, gazară, etc,spontan. Tot spontan se deschise o autostradă spre El Dorado. Zău? Zău! Preoţii îşi descoperiră porniri exhibiţioniste. Ardeau singure becurile. Regina îşi sărută armăsarul în ureche. Ceasurile fîc. Au stat! Americanii se pupară cu arabii, chinezii cu ruşii, ungurii cu...Apocalipsul mă, ce mai!

Apoi cerul, albit deodată precum dosul unei fecioare, plesni poc! de la un orizont la celălalt şi fîşşş! coborî arătarea. Imensă, hidoasă, păroasă, băloasă, xenofobă, urduroasă, zgămoasă, viermănoasă, agramată, scîrbavnică, mic burgheză, izotropă, neînteligibilă şi fără simţul măsurii. Pe deasupra îi puţea gura şi vorbea o limbă moartă. La picioare (picioare) avea şase degete, aşişderea la mîini (mîini?), iar pe frunte (frunte?) stricleau rece tot atîţia ochi. Zdupăi indecisă de cîteva ori pe cărare şi se opri fluctuant. Dăduse nas (nas?) în nas cu Esteban Prostu', care tocmai se gîndea ce de necazuri l-ar paşte dacă ar fi prost. „Gblbg!" făcu ea. El se retrase un yard uşor mirat, scuipă vîrtos în sîn şi zise:

- Ptiu! Piei, bă alien!

Şi arătarea pieri fără urmă.

Dănuţ IVĂNESCU

Semănătorul

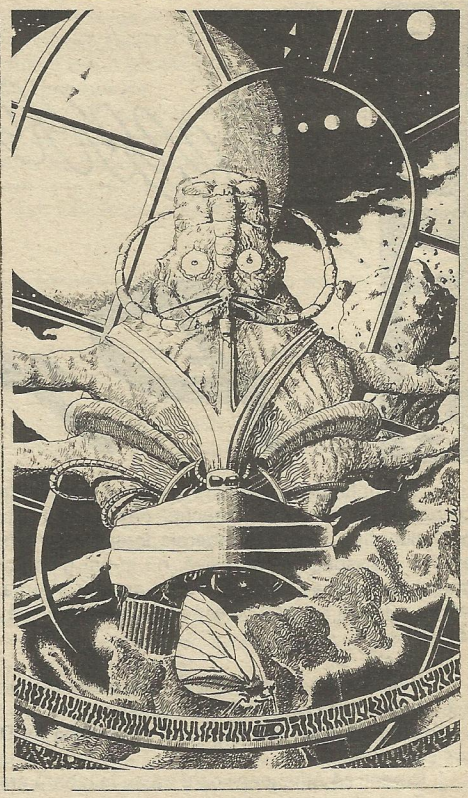

Gabriel BRĂNESCU

În clipa în care înțelese posibilitățile aparatului, care părea să contrazică tot ceea ce crezuse pînă atunci, două gînduri se născuseră simultan în mintea lui Mc Norbid: că n-ar trebui să se numească inductor morfogenetic, așa cum îl numise în stare de proiect, pentru că era mai mult decît atît și că din punct de vedere etic, următorul pas nu putea fi decît distrugerea prototipului, a planurilor, și de ce nu sinuciderea. Curiozitatea fu însă mai puternică. Își promise că nu va prelungi experiența mai mult de 24 de ore. Se încuie în laborator și după ce emoția descoperirii îl părăsi – și fu capabil să judece la rece – elimină alternativa sinuciderii – deocamdată nimeni nu știa că reușise.

Securitatea laboratorului nu era strictă, Departamentul considerînd lipsa unor rezultate parțiale o confirmare a bănuitei lipse de perspectivă a proiectului și un motiv de a elimina „subvențiile". Mc Norbid reuși ca în cele trei zile libere să transporte cele mai importante piese ale indicatorului acasă. După un timp își dădu demisia (fapt care nu stîrni valuri, fiind considerată ca o dovadă de extremă decență, avînd în vedere împotmolirea cercetărilor) și începu să experimenteze. Apoi Mc Norbid înebuni, sau cel puțin așa se spunea – își izolase proprietatea, protejînd-o cu două rețele de sîrmă ghimpată între care circulau animale mari, ciudate.

Zilele treceau, lumea se pregătea să-l uite, cînd – fără ca proroci să profețească, el deschise porțile iadului. Sau nu mai reuși să le țină închise, dar asta nu mai avea nici o importanță.

Întîi au izbucnit flăcările, apoi – pucioasă, smoală, gaze mortale. Molime fără număr și nume. Apoi legiuni de monștri – înaripați, tîrîtori, pășitori, săritori, pe roți sau șenile.

● ● ●

„ În esența este vorba de faptul că tot ceea ce omul a inventat vreodată, există în natură cu mult înainte și în variante cu randament și fiabilitate net superioare... sonorul liliecilor, zborul chiar... mă rog... chiar dacă vă vin, sau mai bine zis DACĂ nu vă vin în minte pe moment, echivalentele naturale ale unor invenții, asta nu dovedește contrariul spuselor mele, ci doar faptul că natura a găsit un mijloc mai eficient și că ne aflăm, pe moment, pe o linie moartă... sau facem un ocol inutil... Deci asta e calea pe care ar trebui să mergem. Știu că mulți dintre voi nu împărtășesc entuziasmul meu cu privire la, hm, inducția prin, ăă, morfogenetice, dar asta nu are prea mare importanță contextual... adică vreau să spun că oricare ar fi explicația pe care o preferați domniile voastre, consider că rezultatele, e drept modeste, dar și grăitoare ale cercetărilor mele demonstrează posibilitatea interacțiunii la nivel pur informațional... mă iertați, adică posibilitatea interacțiunii la un nivel ***nedeterminat*** *cu materialul genetic și inducerea unor mutații prin simpla dorință a observatorului dacă se întrunesc... vă rog... așadar am observat un lucru uluitor și anume că dacă mi-aș fi dorit la un moment dat o anumită mutație, chiar prezența unui număr de gene modificate prin metode clasice, prezența care ar fi trebuit să catalizeze inducerea... bine, dar vă rog, lăsați-mă să termin... așa dar, mutație pur și simplu nu se producea. Iar apoi constatăm că prin manipulare clasică rezultase o geană letală sau că organismele obținute... domnilor... tot ce vreau să spun este că sensul natural nu poate fi ocolit sau înfrînt. E fascinant. Sistemele vii reacționează ca în fața unei întrebări „ Se poate? te întrebi, aș vrea tare mult așa ceva, prin care să pot comunica mai bine, să pot produce energie mai ieftină, care să mă hrănească mai bine... " Și ai imediat, cu ajutorul inductorului răspunsul. Dacă ele se modifică în sensul ales de tine înseamnă că ești pe calea cea bună, dacă nu e că și cum ți-ar spune: n-ai pus bine întrebarea mai încearcă" E fascinant! Pe de altă parte am senzația că am putea ajuta natura cu mințile noastre, pentru a atinge mai repede țelul, să grăbim evoluția... Dacă stau și mă gîndesc, poate chiar acesta e motivul pentru care n-a fost dată conștiința de sine. Inteligența... Dar, ar trebui să mai reflectez la asta..."*

fragment dintr-o conferință a lui Mc Norbid

● ● ●

– Se pare că aparatul nu mai este de mult sub controlul lui Mc Norbid, adică nu mai concretizează dorințele lui, ci idei prinse din aer, haotic. Într-un fel, putem spune că ne-a dat ceea ce ne-am dorit. Cum se explică totuși autonomia aparatului. Era un lucru viu, nu?

– Parțial răspunse președintele Consiliului de Securitate, după ce glasul traducătorului conteni. A fost, continuă el, o corcitură oribilă de metal și țesut viu, neuroni. N-am putut reconstitui mare lucru. Oricum se pare că automatizarea completă a laboratorului i-a slujit de minune.

– Dar de unde a avut Mc Norbid atîția bani, interveni un ziarist irlandez.

– A vîndut înainte de catastrofă cîteva exemplare de mutanți unor amatori de bizarerii, dar și unor grupări paramilitare.

– Cum se face că au rezultat numai monștri și boli. Oare toți oameni sînt răi sau nebuni?

– Întrebarea asta ne-am pus-o și noi. De fapt, se pare că există, adică mai există și unele exemplare purtătoare ale unor mutații benefice. Oricum este prematur să ne pronunțăm în ceea ce le privește.

– Este adevărat că pierderile SUA se ridică la 450000 de morți și răniți, din care 300000 civili?

– E adevărat că Mc Norbid lucra pe bază de comenzi, că mulți, poate chiar Guvernul SUA avea cunoștință de cee ce se întîmplă acolo?

– Cum se explică descoperirile atît de rapide a vaccinurilor și antidoturilor? SUA mai posedă cumva vreun inductor? PLanurile și prototipul au fost cu adevărat distruse?

– Unul dintre asistenții lui Mc Norbid a furnizat formulele. Se pare că pentru fiecare boală sau otravă avea antidot. Din păcate nu putem ști ce legături existau între cei doi, deoarece asistentul e mort. Aparent sinucidere.

– Se intenționează extinderea zonei de carantină care și așa ocupă aproape o zecime din suprafața SUA. Ce se va întîmpla cu polulația din acest teritoriu?

– Care estimați că ar fi fost cifra pierderilor, dacă proprietatea lui Mc Norbid n-ar fi fost la marginea deșertului?

– Cîți mutanți au fost capturați vii? Ce s-au întîmplat cu ei?

– Situația este întradevăr sub control?

● ● ●

Și totuși este o plantă! gîndi omul plin de admirație, privind la piramida maronie cu vîrful înfipt în nisipul deșertului, respecta cu rigurozitate proporțiile unei piramide egiptene, nu mai știa care și nici care era raportul numărului de aur.

„ Vom grăbi evoluția, vom ajuta natura să-și atingă repede țelul" spusese în conferința aceea de pomină Mc Norbid și fusese luat în rîs. Și iată că viața va putea acum să depășească limitele planetei, cu ajutorul omului, dar nu la bordul navelor lui, ci prin ea însăși. Pînă la prima planetă întîlnită în cale. Apoi mai departe, mai departe. Diversificîndu-se umplînd universul.

„ Dar cum o va face" se întreba el pentru a nu știu cîta oară. Pusese cap la cap toate informațiile care au putut fi salvate. Era limpede că această plantă, din care nu existau decît două exemplare, de fapt unul – pe celălalt îl sacrificaseră în laborator, ascundea un mister cutremurător. Era un organism perfect, adaptabil oricăror condiții. Teoretic putea supraveți în spațiu, pe Mercur, sau în interiorul unui reactor de fisiune fără să simtă vreo diferență.

– Ei, cum e? Izbucni în spatele său un glas jovial, trezindu-l din reverie.

– De unde să știu, răspunse îmbufnat, crezi că la mine în oraș cresc deastea în toate balcoanele.

– Fizicienii spun că sporii pe care i-am scos din cealaltă, sînt cele mai ciudate lucruri pe care le-au văzut. Știi la ce presiuni, la ce temperaturi... Se îndepărtară discutînd. Cîteva ore mai tîrziu, cînd se produse explozia, poate discutau despre cu totul altceva.

Azvîrliți de forța gigantică a exploziei atomice, străpunseră stratosfera și activîndu-și minusculele „ motoare" se îndepărtară grăbiți prin spațiu, erau un număr infim, o parte căzînd în plasa gravitației. Mesagerii unui fel de viață. Semințele.

Ursula K. Le GUIN

Lumii îi spuneau PĂDURE

- Vă mulţumesc, doctore Lyubov. Înţelesesm complet greşit. De fapt, crezusem că termenul „creeche" desmnează o pătură terană, care execută operaţiuni necalificate în taberele forestiere. Înţelegînd cu toţii că Athsheenii erau o intraspecie neagresivă, nu m-am gîndit nici o clipă că ei ar putea fi grupul cu pricina. De fapt, nu mi-am dat seama că ei cooperau cu voi în tabere....Totuşi îmi vine la fel de greu să înţeleg ce anume a provocat atacul şi răzvrătirea.

- Nu ştiu, sir.

- Cînd a spus că oamenii de sub comanda lui erau mulţmumiţi, căpitanul s-a referit şi la băştinaşi? mormăi Cetianul Or.

Hainshul prinse imediat ideea şi-l întrebă pe Davidson cu glasul lui politicos şi îngrijorat:

- Credeţi că Athsheenii care trăiau în tabără erau mulţumiţi?

- După cîte ştiu eu, da.

- Nu există nimic neobişnuit în poziţia lor acolo, sau în munca pe care o desfăşurau?

Lyubov simţi încordarea, răsucirea şurubului, în Colonelul Dongh şi oamenii săi, precum şi la comandorul navei.

Davidson răspunse calm şi degajat:

- Nimic.

Lyubov ştia că pe „Shackleton" fuseseră trimise doar studiile lui ştiinţifice; protestele, chiar şi concluziile anuale asupra „Adaptării Băştinaşilor la Prezenţa Coloniştilor", solicitate de Administraţie, rămăseseră prin fundul unui sertar, la statul major. Aceşti doi H-NT nu ştiau nimic despre exploatarea Athsheenilor. Bineînţeles, comandorul Young era în cunoştinţă de cauză, mai coborîse şi cu alte ocazii şi văzuse probabil ţarcurile creechilor.

În orice caz, un comandor de Flotă pe rutele Coloniilor nu avea multe de învăţat despre relaţiile Terrani-hilfi. Fie că aproba sau nu modul în care Administraţia locală îşi vedea de treburi, nu-l puteau surprinde multe lucruri. Cîte însă puteau şti un Cetian şi un Hainish despre coloniile Terrei, dacă n-ar fi dat peste una, şi asta în mod întîmplător? Lepennon şi Or nu intenţionaseră cîtuşi de puţin să coboare pe planetă. Sau poate că nu avuseseră de gînd să coboare, dar insistaseră, auzind de evenimente. De ce-i adusese comandorul: din dorinţa lui, sau a lor? Indiferent cine ar fi fost, cei doi aveau un aer de autoritate, ceva din izul sec şi intoxicant al puterii. Migrena lui Lyubov, dispăruse, se simţea alert şi excitat iar obrajii îi ardeau.

- Căpitane Davidson, începu el. Am cîteva întrebări referitoare la confruntarea ta, de alaltăieri, cu cei patru băştinaşi. Eşti sigur că unul dintre ei era Sam, sau Selver Thule?

- Aşa cred.

- Îţi dai seama că el are o ură personală împotriva ta?

- Nu ştiu.

- Nu ştii? De cînd soţia lui a murit în baraca ta, imediat după ce ai avut raporturi sexuale cu ea, te consideră responsabil de moartea ei; nu ştiai asta? Vreau să spun că resentimentele lui Selver faţă de căpitanul Davidson pot servi ca o explicaţie parţială, sau motivare a acestui atac fără precedent. Athsheenii nu sînt incapabili de violenţă personală; în studiile mele despre ei, n-am afirmat niciodată aşa ceva. Adolescenţii care nu stăpînesc controlul viselor sau cîntatul competitiv se luptă între ei, atît cu pumnii cît şi prin trîntă, şi nu toate luptele sînt în joacă. Selver este însă adult şi un Visător; primul său atac împotriva căpitanului Davidson, atac care la care am fost martor, a fost, aproape sigur, o încercare de-a ucide. Aşa cum, întîmplător, a fost şi riposta căpitanului. Atunci crezusem că asaltul fusese un incident psihotic izolat, rezultat din durere şi tensiune, care nu avea să se mai repete. Am greşit...Căpitane, cînd cei patru Athsheeni au sărit asupra ta, aşa cum ai descris în raport, te-au ţintuit pe sol?

- Da.

Chipul calm al lui Davidson se încordă şi se însăspri, iar Lyubov simţi o uşoară mustrare de conştiinţă. Voia să-l înghesuie pe Davidson în minciunile lui, să-l forţeze să recunoască adevărul, dar nu să-l umilească înaintea celorlalţi. Acuzaţiile de viol şi crimă întăreau imaginea lui Davidson ca bărbat viril, însă acum imaginea aceea era pusă în pericol. Lyubov arătase o altă ipostază a lui: soldatul, luptătorul, bărbatul calm şi dur, doborît de inamici cu statura unor copii de şase ani...Ce-l costa atunci pe Davidson să-şi reamintească momentul cînd căzuse, privindu-i, pentru prima dată, pe omuleţii verzi, nu de sus, ci de jos?

- Eram pe spate.

- Capul era dat înapoi, sau răsucit într-o parte?

- Nu ştiu.

- Încerc să stabilesc un lucru, căpitane, un lucru care ar putea explica motivul pentru care Selver nu te-a ucis, cu toate că te ura şi cu toate că, cu cîteva ore mai devreme, participase la uciderea a două sute de oameni. M-am întrebat dacă nu cumva, întîmplător, ai fost în vreuna din poziţiile care, atunci cînd sînt adoptate de Atsheeni, îi opresc pe oponenţii lor să mai continue agresiunea.

- Nu ştiu.

Lyubov privi în jurul mesei; toate chipurile purtau expresii de curiozitate şi puţină tensiune.

- Aceste gesturi şi poziţii care opresc un act de agresiune putea avea o bază înăscută, provenind dintr-un răspuns instinctiv de supravieţuire, însă ele sînt dezvoltate şi amplificate pe plan social şi, desigur, însuşite. Cel mai puternic şi mai complet dintre ele este cel al poziţiei întins pe spate, cu ochii închişi, şi gîtul astfel întors încît să fie complet expus. Cred că un Athsheean aparţinînd culturilor locale ar considera că este imposibil să rănească un inamic care adoptă această pozitie. Pentru a-şi elibera mînia, sau pornirea agresivă va trebui să facă altceva. După ce te-au trîntit, căpitane, nu cumva Selver a cîntat?

- Ce să facă?

- Să cînte.

- Nu ştiu

Blocaj. Nici o cale mai departe. Lyubov era gata să ridice din umeri şi să renunţe, cînd Cetianul întrebă:

- De ce, domnule Lyubov?

Caracteristica dominantă a temperamentului Cetian, altfel destul de aspru, era curiozitatea, o curiozitate inoportună şi infinită: Cetienii mureau fără regrete, curioşi să vadă ce urmează după moarte.

- Vedeţi, făcu Lyubov, Athsheenii folosesc un fel de cîntat ritual, care înlocuieşte confruntarea fizică. Şi aceasta este un fenomen social cu caracter general, care ar putea avea o bază fiziologică deşi este greu să stabileşti ceva „înăscut" în fiinţele omeneşti. Primatele superioare de aici au adoptat, în unanimitate, duelul vocal dintre doi masculi, cu multe urlete şi fluierături; în cele din urmă, masculul dominant ar putea să-i dea celuilalt o palmă dar, de obicei, petrec o oră, sau cam aşa, încercînd să răcnească cît mai tare.

Chiar şi Atsheenii au remarcat asemănarea cu competiţiile lor cîntătoare, care se desfăşoară tot numai între masculi; însă, după cum au constatat ei, în cazul lor, nu-i vorba de o eliberare a tensiunii, ci de o forma de artă. Cîntăreţul cel mai bun cîştigă.

M-am întrebat dacă Selver a cîntat deasupra căpitanului Davidson şi, în acest caz, dacă a făcut-o pentru că nu putea ucide, sau pentru că a preferat o victorie fără vărsare de sînge? Întrebările acestea au devenit foarte importante.

- Doctore Lyubov, spuse Lepennon, cît de eficace sînt aceste mijloace de deviere a agresiunii? Sînt universale?

- Printre adulţi, da. Aşa afirmă toate sursele mele şi, pînă alaltăieri, au fost verificate şi de observaţiile personale. Efectiv, violul, agresiunea violentă, crima nu există la ei. Au loc, bineînţeles, şi accidente. Mai sînt şi psihopaţi. Nu prea mulţi.

- Ce fac cu psihopaţii periculoşi?

- Îi izolează complet. Pe insulele mici.

- Athsheenii sînt carnivori? Vînează animale?

- Da, carnea este un stimulent de bază.

- Minunat, făcu Leponnon şi pielea lui albă păli şi mai tare de încîntare. O societate umană cu o barieră anti-război efectivă! Şi care este preţul, doctore Lyubov?

- Nu sînt sigur, domnule Lepennon. Poate schimbarea. Ei alcătuiesc o societate statică, stabilă şi uniformă. Nu au istorie. Perfect integraţi şi total

lipsiți de progres. Ați putea spune că, aidoma pădurilor în care trăiesc, Atsheenii, au atins o stare de vîrf.

N-aș vrea însă să se înțeleagă că sînt incapabili de adaptare.

- Domnilor, toate astea sînt foarte interesente, dar într-un cadru de referință oarecum mai specializat, și cumva în afara incidentului pe care încercăm să-l clarificăm aici...

- Nu, scuzați-mă, colonele Dongh, s-ar putea să dăm peste ceva interesant. Da, doctore Lyubov?

- Ei bine, mă întreb dacă nu cumva acum își dovedesc adaptabilitatea. Adaptîndu-și comportarea după a noastră. După colonia pămînteană. Vreme de patru ani, s-au comportat cu noi așa cum o fac între ei. În ciuda diferențelor fizice, ne recunosc ca membri ai speciei lor, ca oameni. Cu toate acestea, noi nu le-am răspuns așa cum ar fi trebuit s-o facă mebrii speciei lor. Am ignorat răspunderile, drepturile și obligațiile nonviolenței. Am ucis, violat, împrăștiat și înrobit băștinașii, le-am distrus așezările și le-am tăiat pădurile. N-ar fi surprinzător ca ei să decidă că nu sîntem oameni...

- Și astfel vă pot ucide ca pe animale, da, da, făcu Cetianul, apreciind logica.

Chipul lui Lepennon era însă acum încremenit, ca o piatră albă.

- Înrobiți? întrebă el.

- Căpitanul Lyubov își exprimă propriile opinii și teorii, interveni colonelul Dongh, teorii despre care trebuie să afirm că le consider eronate, iar noi doi am mai discutat despre aceste lucruri, deși contextul actual nu este cel mai nimerit. Noi nu folosim sclavi. Unii dintre băștinași îndeplinesc un rol util în societatea noastră. Corpurile de Muncă ale Voluntarilor Autohtoni reprezintă o parte a tuturor taberelor temporare de aici. Personalul nostru este limitat, avem nevoie de lucrători și folosim tot ceea ce putem, dar, cu siguranță, relațiile existente nu sînt de sclavie.

Lepennon se pregătea să vorbească, însă îl lăsă mai întîi pe Cetian, care întrebă doar atît:

- Cîți sînt din fiecare rasă?

- În momentul de față, 2641 de pămînteni. Împreună cu Lyubov am apreciat populația hilfă locală ca fiind în jur de 3 milioane.

- Ar trebui să luați în considerare aceste statistici, domnilor, înainte de-a altera tradițiile locale! exclamă Or cu un rîs dezagreabil, însă perfect imitat.

- Sîntem înarmați și pregătiți să rezistăm oricărui fel de agresiune din partea băștinașilor, preciză colonelul. Totuși a existat un consens general, aprobat atît de primele Misiuni de Exploatare cît și de echipa noastră de specialiști cercetători, condusă de căpitanul Lyubov, care ne-a asigurat că Noii Tahitieni sînt o rasă primitivă, pașnică și iubitoare de pace. Se pare că informația a fost eronată...

- Evident! îl întrerupse Or. Considerați specia umană ca fiind primitivă, pașnică și iubitoare de pace, colonele? Nu. Dar știați că hilfii acestei planete sînt umani? Umani ca dumneata, sau ca mine, sau ca Lepennon.. deoarece toți provenim din aceeași rasă inițială, Hainish?

- Știu că aceasta reprezintă o teorie științifică...

- Colonele, este vorba de fapte istorice...

- Nu sînt obligat să le accept ca reale, se înfierbîntă bătrînul colonel, și nu-mi place să mi se bage pe gît opiniile altora. Adevărul este că acești creechi sînt înalți de un metru, au o blană verde pe tot corpul, nu dorm și din punctul meu de vedere nu sînt ființe omenești.

- Căpitane Davidson, rosti Cetianul, considerați hilfii băștinași ca fiind umani, sau nu?

- Nu știu.

- Ați avut totuși raporturi sexuale cu o femeie...soția acestui Selver. Ați putea avea raporturi sexuale cu femelă animal?

- Dar dumneavoastră?

Privi la colonelul roșu la față, spre căpitanii livizi și specialiștii încremeniți. Pe față i se citea disprețul.

- Nu ați analizat lucrurile, hotărî el.

- După standardele lumii sale, aceasta era o insultă brutală.

În cele din urmă, comandorul lui „Shackleton" găsi cuvintele care să-i salveze din tăcerea stînjenitoare.

- Ei bine, domnilor, tragedia de la tabăra Smith este evident legată de relațiile colonie-băștinași și nu reprezintă cîtuși de puțin un episod minor sau izolat. Asta trebuie să stabilim noi. Iar acesta fiind ultimul caz, putem să ne aducem contribuția la ușurarea problemelor voastre. Scopul principal al călătoriei noastre n-a fost să aducem aici două sute de fete, deși știu că le așteptați cu nerabdare, ci să ajungem la Prestno, care trece prin niște greutăți, pentru a da guvernului de acolo un ansiblu. Adică un transmițător MCI.

-Ce? exclamă un inginer, pe nume Sereng

De jur împrejurul mesei, toate privirile deveniseră atente.

- Cel pe care-l avem la bord este un prototip și a costat cam cît venitul anual al unei planete. Bineînțeles, asta se întîmpla acum douăzeci și șapte de ani, după timpul planetar, atunci cînd am părăsit Pămîntul. Astăzi se construiesc ansible mult mai ieftine; sînt SI pe navele Flotei și, cu timpul, o navă robot sau cu oameni va sosi aici, aducînd unul și coloniei voastre. De fapt, dacă îmi amintesc bine, o navă pilotată de oameni se află deja pe drum și va sosi aici peste 9,4 ani-E.

- De unde știți ? întrebă cineva.

- De la ansiblu, zîmbi comandorul, cel pe care-l avem cu noi. Domnule Or, poporul dumitale a inventat aparatul, poate că-l puteți explica celor de față, cărora termenul le este necunoscut.

Cetianul nu se clinti.

Traducerea și adaptarea:
Mihai-Dan PAVELESCU

Florin BOSTAN

JURNALUL SF

Dincolo de secetă

Lacrima Neagră nu a fost un mit. Guno a văzut-o și a atins-o, dar s-a fărîmițat după aceea, s-a transformat în pulbere și a împrăștiat-o vîntul. Pe atunci Guno era tînăr și credea că lucrurile, faptele și evenimentele, se împart în două categorii distincte; bune și rele.

Certitudinile lui de atunci, însă, au suferit cîteva modificări și, uneori, cînd rememorează acea perioada vieții sale, aude vocea și revede hanul mătăhălos ce se profila în întuneric cu ferestrele galbene bolnave, așteptînd venirea unui mușteriu întîrziat. În acea seară mușteriul fusese Guno.

Cînd a deschis ușa, l-a izbit în nări mirosul de țuică fiartă și tutun prost, iară hangiul l-a privit îngustîndu-și ochii și făcîndu-și socotelile calcula cam cîți bani ar putea avea străinul la el și cîți ar putea lăsa în sertarul încăpător al tejghelei sale.

Guno și-a pus geamantanul pe una din mese și s-a așezat pe un scaun, nu înainte de a comanda un coniac. La o masă în dreapta se găseau trei bărbați; un bătrîn cu piciorul de lemn, un ins mustăcios și încruntat ce-și muia mai tot timpul mustățile într-o cană smălțuită, iar în fața lor un omuleț roșcovan cu fața pergamentoasă care mîrîia nemulțumit.

– Dacă o ține tot așa, mormăi bătrînul, nu o să avem nici cu ce-i plăti țuica lui Muler. De doi ani nu a mai căzut un strop de apă.

– Așa e, aprobă grav roșcovanul. Și asta pentru că în Batavia, în satul ăsta nenorocit în care ne tîrîm zilele, a murit ultimul strop de bărbăție.

– De n'aș avea piciorul ăsta... spuse bătrînul.

– Uiți de carabineri Goresio, îi răspunse cineva de la altă masă. Iar Arpino țintește al dracului de bine atunci cînd vrea. Hei. Muler! strigă aceeași voce. Cît iei la afacerea cu blănuri?

– Sînt cinstit, protestă Muler moale, punînd coniacul în fața lui Guno.

– Dumneata cu ce treabă pe aici? se întoarse șchiopul către Guno. Acesta chibzui o clipă, apoi ajunse la concluzia că nu e bine să-i întărîte pe oamenii aceea și spuse:

– Îl caut pe Alonso, Alonso Arpino pădurarul.

– Auziți, auziți? strigă triumfător bătrînul, lovind cu piciorul de lemn în dușumeaua de scînduri. Ascultă tinere, cine are legături cu Alonso... hîm. Nu prea... hîm... cum să spun eu? Nu-i așa Vittorio?

– Așa e, aprobă roșcovanul tresărind.

– Nu pricepeți nimic, îi întrerupse un tînăr ce se ridicase de la una din mese și care venea hotărît spre cei trei. Nu e pădurarul de vină că...

– Tu să taci țîncule! bătu cu pumnul în masă Goresio. Crezi că nu vedem cum ți se scurg ochii după fata lui?

– Și voua vi se scurg ochii după banii lui și a-ți fi în stare să-l strîngeți de gît! Doar că vă e teamă, sînteți prea lași! Lași! scuipă tînărul cuvintele.

– I-a sucit mințile fata pădurarului! striga roșcovanul arătîndu-l cu degetul ca pe o mărturie indiscutabilă. Potolește-te țîncule, mormăiau ceilalți amenințători. Dar se vedea după ochii injectați ce străluceau în claia de păr ce le împodobea fețele, că nu ar fi voit cu adevărat să se potolească. Căutau doar un motiv de gîlceavă. Dintr-un colț mai întunecat al încăperii unde nu ajungeau pîlpîirile galbene ale lămpii cu petrol, ieși un bărbat al cărui pas se voia hotărît, dar care se clătina întru cîtva.

– Așa Georgio! se extazie roșcovanul cocoțat pe o masă. Taie-i bărbăția țîngăului, să vedem dacă-l mai place iubita! Georgio dădea din cap rînjind tîmp și în mîna stîngă îi strălucea stins cuțitul. Tînărul se aplecă rapid și scoase un cuțit asemănător din tureatca cizmei. Cei doi colți de oțel se legănau lent unul în jurul celuilalt în cercul făcut de bărbați atîțați de mirosul viitoarei lupte. Umbrele ce se împrăștiau dansînd pe pereți, îl făcură pe Guno să priceapă că acolo e pe cale să se întîmple ceva grav. S-a întors către Muler cu speranța că acesta ar fi putut interveni. Dar hangiul se adîncise într-un registru soios, rontăind capătul creionului. Atunci Guno se hotărî și intră între cei doi strigînd:

– Nu-i puteți lăsa! Dar l-a luat Giorgio de guler și la împins peste o masă șubredă care s-a prăbușit sub neobișnuita greutate Hangiul l-a privit o clipă fără interes, apoi s-a adîncit din nou în registru.

În hohotele de rîs care au urmat și strigătele de încurjare, se auzi distinct un scîncet de copil. Scîncetul crescu treptat în intensitate, iar Guno se ridică simțind firișorul acela de voce sfredelindu-i creierul. Beția păru să-i părăsească pe oamenii învrăjbiți care se furișară mai la întuneric, apoi, cîte unul, ieșiră afară. Muler încetase să mai roadă capătul creionului și, undeva, deasupra acoperișului se auzi distinct chemarea unei păsări de noapte. Cînd hanul se goli de băutorii zurbagii, Guno se apropie de tejgheaua înnegrită de vreme în dosul căreia era pitulat hangiul.

– Ce se întîmplă aici? Cine plîngea? întrebă.

– Nimeni , n-am auzit nimic! Răspunse precipitîndu-se crîșmarul. Guno îl privi cîteva clipe tăcut. I se păru că reînvie ecoul acelui scîncet.

– Aș putea înnopta aici?

– Aici nu se poate, clătină din cap hangiul.

– Atunci unde? Muler ridică din umeri.

– E tîrziu, mai adăugă. Trebuie să închid. Guno își luă geamantanul și ieși în curtea hanului. Un vînt uscat, prăfos, îi răvăși părul și-l orbi pentru cîteva clipe. De lîngă peretele clădirii se desprinse o umbră. Guno tresări, îl recunoscuse pe tînărul din han. Vag își aminti numele lui strigat în învălmășeală; Cazarez.

– Se tem, spuse Cazarez. Se tem pînă și de... dădu apoi a lehamite din mînă. Ce cauți? Guno își masă ușor pleoapele înainte de a-i răspunde.

– Am venit pentru meteorit... piatra aceea căzută din cer.

– E în grădina lui Alonso. O să fie bucuros să scape de ea. Nu să o poți duce. Am să-ți arăt unde stă. O luară încet de-a lungul drumului luminat de lună, mînați de vîntul ce nu mai contenea. Guno crezu că distinge cîteva șopate, undeva, foarte aproape, dar își spuse că e doar vîntul. Șoaptele însă se întețiră.

– Eu... am sete... apă... mie... sete, tare sete...

Puse palma pe umărul călăuzei și își umezi cu limba buzele înăsprite. Simți căi se face sete.

– Ascultă, auzi? Tînărul clătină din cap.

– Aud, toți auzim. Unii n-au mai rezistat, au plecat. Și-au luat avutul și au plecat. E un loc păcătos. Cei care n-au plecat sînt ținuți aici de lăcomie, au pămînt mai mult. Dacă ar ploua.

– Tu de ce nu pleci? întrebă Guno.

– Am socotelile mele, răspunse tînărul oprindu-se. Am ajuns, mai adăugă întinzînd brațul spre o poartă înaltă care gemea sub rafalele vîntului. Acolo stă. Guno își luă rămas bun de la tînăr, deschise poarta și intră. După doi pași constată că omisese ceva, dar era prea tîrziu. Apucă doar să strige cînd se repezi cîinele spre el.

Ușa casei s-a deschis și Alonso ieși în prag. Strigă la cîine să se potolească, scrută întunericul mijindu-și ochii și îl zărim pe Guno.

– Vino aici, spuse. Ce ai înțepenit acolo?

Guno se apropie și rămase pironit lîngă ușă. Își scoase batista și își înfășură palma sfîșiată de colții cîinelui.

– În cîteva clipe trece, spuse Alonso. Apoi continuă: pentru ce ai venit?

– Sînt geolog.

– Și vrei bolovanul din grădină?

– Da.

– În cît timp îl poți lua?
– Trebuie să-l văd.
– Așa?
– Da.
– Ai unde înnopta?
– Hangiul nu a vrut să mă primească.
– I-ai spus că mă cauți pe mine?
– Da.
– Atunci ai să rămîi aici. Rămîne la noi, hotărî bărbatul întorcîndu-se spre cele două femei. Tu, zise celei mai în vîrstă, pune masa. Așează-te, îi spuse lui Guno. Pe fața de masă femeia puse patru vase de lut ars, smălțuite, în care turnă lapte dintr-un ceaun afumat.

După primele înghițituri Guno se opri. I se păru că aude aceeași voce devenise ceva mai puternică.

– Hrană... foame, eu foame... hrană!
– Cine vorbește? întrebă.
– Nu vorbește nimeni, strigă Alonso izbind cu pumnul în masă. Femeia în vîrstă își făcu pe ascuns cruce. Tînăra privea tăblia mesei și începuseră să-i tremure colțurile gurii.
– Să nu plîngi, auzi? Se răsti bărbatul. Guno întinse mîna după pîine cînd vocea răsună din nou.
– Pîine... lapte... bun... foame...

Rămase cu brațul întins. Sîngele picura mărunt din batistă.

– Cine e? întrebă iarăși.
– Taci și mănîncă! Scrîșni stăpînul casei. Laptele se tulburase în roșu de sîngele scurs și Guno mîncă fără să simtă gustul mîncării. Niciodată nu simțise foamea ca o durere fizică ce trebuie alintată. Alonso s-a ridicat de la masă și a luat o bucată de pîine.
– Să nu-l lovești, îl rugă bătrîna.
– O să-l omor într-o zi, să se termine cu toate, amenință bărbatul ieșind afară.

Guno a adormit tîrziu măcinat de îndoieli pe care nu credea că și le va putea lămuri vreodată. Cînd s-a trezit a doua zi, vîntul se mai potolise, iar la poarta lui Alonso un grup de bărbați se buluciseră neîndrăznind să intre. Alonso ieși în pridvor cu arma în mînă.

– Ce vreți? le strigă.

Prin sticla prăfuită a ferestrei, Guno îl zări pe tînărul ce-l însoțise făcînd un pas în față.

– Tu să nu-mi vorbești Cazarez, îl repezi pădurarul.
– Nu pentru mine am venit. Vrem să facem un dig să strîngem apa rîului, se usucă recoltele, ne trebuie lemn.
– Dacă trebuie, o să-l aducem cu toții, spuse ceva mai îmbunat Alonso, coborînd scările și potrivindu-și cureaua armei pe umăr.

După ce oamenii plecară, Guno își luă geanta și se duse în grădina din spatele casei. Ceea ce Guno crede a fi un meteorit se dovedi a fi o construcție metalică neagră ce imita forma unei picături în cădere. Guno o studie atent, o ciocăni și constată că e goală pe dinăuntru. Se învîrti în jurul ei negăsindu-i vreo deschizătură. Cu dălțița a încercat să smulgă o așchie din trupul lacrimii, dar nu a reușit decît să-și știrbească dalta. Nevasta lui Alonso atrasă de zgomot veni în grădină.

– Pe undeva trebuie să se deschidă, spuse Guno văzînd-o. Femeia nu-i răspunse. Vrei să o iau de aici, mai întrebă? Femeia încuviință înclinînd capul. Spune-mi dacă ai văzut-o vreodată deschizîndu-se?

– Fata a văzut-o... a intrat înăuntru... era cineva acolo... Reuși să spună femeia, apoi fugi în casă.

Guno se așeză pe un bolovan și chibzui la ce ar fi urmat să facă. Ajunse la concluzia că nu o să se poată descurca singur, că sînt necesare mașinii și mulți oameni.

Întîi ca o părere, plînsul începu să se audă din nou. Scîncetul acela ce pătrundea în mintea lui, era însoțit de un amalgam de sentimente confuze ce li creau o stare depresivă ce nu putea fi explicată în cuvinte. Își strînse sculele și vru să intre în casă. Fata lui Alonso deschise ușa și se repezi spre gura unui beci ferecat, din marginea curții. A îngenunchiat și a început să mîngîie scîndurile aspre de stejar.

– Taci , taci cu mama, șopteau buzele ei, taci cu mama. Cînd plînsul a mai încetat, s-a ridicat și atunci Guno a putut să-i vadă ochii storși ca un pustiu de dincolo de lume. Rămăsese nemișcată și din gît îi ieșea un mîrîit ce ar fi vrut să semene cu un cîntec de leagăn. Guno o prinse ușor de mînă.

– Cine e acolo? Întrebă blînd arătînd cu mîna spre beci. A trebuit să repete întrebarea de mai multe ori pînă cînd sensul cuvintelor a părut să se cristalizeze în mintea fetei. Într-un tîrziu, a întors încet capul și a spus:

– Copilul, copilul meu! Se ghemui deasupra oblonului izbindu-l cu pumnii pînă cînd pumnii sîngerară. Guno o ridică în brațe și o duse în casă.

Cînd s-au întors carele de la pădure. Guno știa ce urma să facă. Deschise poarta și strigă:

– Opriți! În beci e un copil zăvorît, ascuns! Oamenii s-au oprit nehotărîți.

– Să taci. I-a șuierat pădurarul, apoi către ceilalți: ce vă holbați? La rîu, la vad!

– În beci? Întrebă o voce din mulțime. Cazarez făcu un pas în față și își strecură mîna la securea din brîu. Ceilalți începuseră să murmure. Alonso coborîse arma de pe umăr.

– Nu ai nici un drept să te amesteci!

– De ce în beci? izbucni tînărul, doar nu e fiară.

– Dacă tot sîntem aici vrem să-l vedem, mîrîi Vittorio, apoi intră în curte urmat de ceilalți. Alonso se trase cîțiva pași înapoi. Fata se strecurase prin mulțime și arăta cu mîna lacătul. Cazarez îl sparse cu muchea securii, ridică oblonul, privi în întuneric și se retrase tîrînd după el femeia care se împotrivea. Un rîs fericit inundă mulțimea, apoi rîsul se opri și cuvîntul „lumină" îl înlocui.

Mulțimea fremătă neliniștită. O formă vermiculară cu mici excrescențe laterale ieșise în cadrul dreptunghiular și se chinuia să treacă dincolo de rama de lemn a beciului. Cînd reuși, se rostogoli zvîrcolindu-se pe pămîntul uscat, acoperindu-se de praf. În tăcerea care urmă, strigătul fetei zdobi incertitudinile. Urmă un murmur, mirosul fricii, prima piatră aruncată nu se știe de cine și forma albicioasă ce s-a chircit sub lovitură.

Durerea ființei aceleia, transmisă și celor din preajmă schimonosi chipurile încrîncenate ale bărbaților. Guno pricepu că fiecare fibră strivită în ghemul alb palpitînd încă de viață își va striga durerea în mințile celor din jur ucigîndu-i. Văzu pădurea de mîni scormonind prundișul din curte și înțelese că nu există decît o singură cale. Gîndurile lui se învălmășeau căutînd o ieșire, apoi izbucniră: „Ascultă, ascultă-mă! Se tem, se tem de tine, ai venit prea devreme și ei nu te înțeleg, încearcă să-i ierți! Nu-ți lăsa gîndul liber, îndreaptă-l spre Lacrima Neagră, fă-o cumva, altfel ne vei ucide!"

Oamenii găsiseră ceea ce căutau și pietrele țîșneau spre trupul care se zvîrcolea. La început a fost un strigăt sfîșietor, apoi strigătul a devenit geamăt ce s-a stins într-un murmur:

– De ce, mama?... de ce?... doareeee...

În locul unde fusese copilul, a rămas un morman de pietre ca un mic tumul, un punct la capăt de drum încă nestrăbătut. Oamenii s-au privit o clipă tăcuți, apoi s-au retras lîngă carele lor și și-au mînat vitele către rîu. Pe cerul pînă atunci senin, nori vineții se învolburau a ploaie. În spatele casei, Lacrima Neagră se sfărîmase transformîndu-se într-un praf fin, sticlos, pe care l-a împrăștiat mai apoi vîntul.

Adrian IONESCU

Premiul I Helion 1992

„Facem cu toții parte din echipajul aceleiași nave"

Jersey – Eurocon '93. Deși permanent asaltat de reporteri, scriitorul John Brunner găsește răgazul de a ne răspunde la cîteva întrebări.

Rep – Dacă agenda dumneavoastră de lucru (foarte încărcată de altfel) vă va permite, veți veni anul viitor în România, la Euroconul organizat la Timișoara?

J.B. – Este probabil că voi avea nevoie de cineva care să-mi plătească transportul pentru că momentan traversez o perioadă dificilă sub aspect financiar. Dar dacă voi găsi, cumva, o modalitate de a-mi acoperi costul călătoriei atunci... da, întotdeauna iau în considerare o invitație.

Rep – Deci s-ar putea spune că vă veți număra printre oaspeți Timișoarei?

J.B. – N-o luați ca pe o promisiune. S-ar putea ca nici volumul mare de lucru să nu mi-o permită... Dar, oricum, mă gîndesc serios să vin. De fapt, am înțeles că dumneata vei face parte din secretariatul Euroconului '94, așa că mai bine trimite-mi o scrisoare (oferă cartea de vizită - Nr). Întotdeauna gîndesc mai bine avînd dinainte-mi o foaie de hîrtie.

Rep – Vă voi scrie, cu siguranță. Credeți că primul roman al dumneavoastră tradus în România (Răbdarea timpului - 1981) va fi urmat cît de curînd și de altele?

J.B. – Sînt sigur că măcar încă unul este pe cale să apară în România. Este vorba de „The Squares of the City". Sper că, firesc, vor urma și celelalte.

Rep – Ce părere aveți despre Euroconul '93, de la Jersey?

J.B. – Aah, încă nu s-a terminat... De altfel încă nu am avut întîlnirea cu fanii și cu gazetarii și nu mi-am pregătit nici discursul. Pînă atunci nu mă pot deconecta și relaxa. Întrebați-mă mai bine după aceea, cînd voi fi mai odihnit și liniștit. (Dacă ați fi fost în locul meu și l-ați fi văzut pe domnul Brunner, în momentele de tihnă, dansînd în discotecă ați fi avut impertinența să reveniți și să-l pisați cu întrebări? Am considerat diplomatic să-mi rezerv unele întrebări pentru anul viitor).

Rep – O ultimă întrebare. Aveți un mesaj pentru publicul român de science-fiction?

J.B. – Eu am un mesaj-standard pentru întreaga lume. Iată-l: NOI TOȚI SÎNTEM ECHIPAJUL NAVEI SPAȚIALE „PĂMÎNT", DE ACEEA TREBUIE SĂ AVEM GRIJĂ DE TOATE SISTEMELE CARE MENȚIN VIAȚA LA BORD"

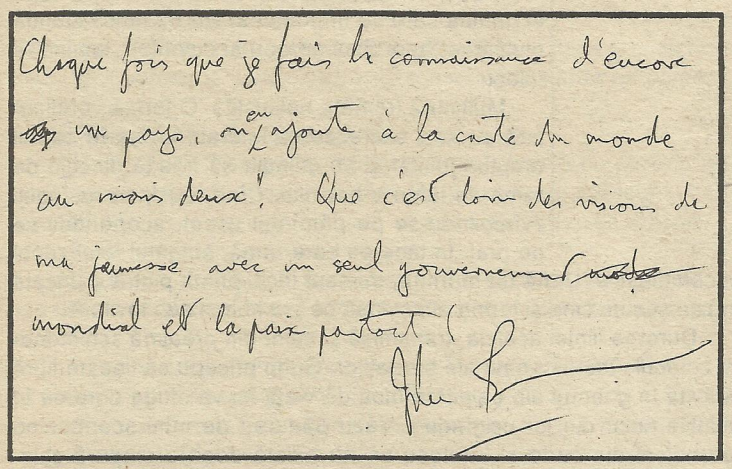

„De fiecare dată cînd fac cunoștință cu o țară, adaug la harta lumii cel puțin două. Cît de departe sîntem deviziunile tinereții mele cu un singur guvern mondial și pace peste tot."

Rep – Vă mulțumesc. Vă jur că este ultima chestiune cu care vă deranjez...

J.B. – Ha,ha,ha. E-n regulă. Dă-i drumul, nu-ți face probleme!

Rep – Îmi voi respecta promisiunea de a pune doar 5 întrebări așa că, de această dată, nu este vorba de o întrebare. Vă rog, însă, să adresați cîteva cuvinte tinerilor din România.

J.B. – Îmi face plăcere să discut cu tinerii, în general. Aș dori să le spun atît: SĂ ÎNCERCE SĂ FIE MAI BUNI DECÎT NOI, ÎN TOT CEEA CE FAC!

Rep – Vă mulțumesc pentru minutele răpite și îndrăznesc să sper că ne vom revedea la Timișoara.

J.B. – Vă asigur ca este și dorința mea.

A consemnat: Nicu GECSE

John Brunner

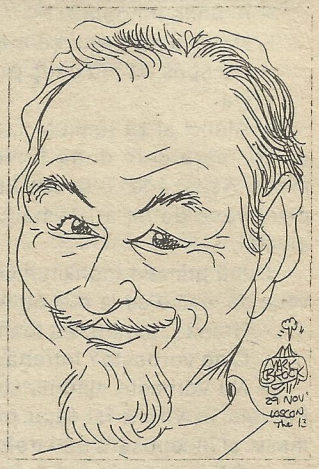

Eastercon-ul din 1967 care a avut loc la Bristol- Briscon, l-a avut ca ospete de onoare, pe un foarte cunoscut autor britanic de S.F. care publica de peste 15 ani; 26 de ani mai tîrziu chiar mai celebru, în 1993, John Brunner a fost din nou oaspete la Eastercon...

Cărțile publicate înainte de 1967, ce încă se mai reeditează, sînt în majoritate, orientate spre genul de aventuri S.F., chiar dacă se ridică mult peste nivelul celor din aceeași categorie.

Spre exemplu, în „The Long Result" (1965), rasa umană dă dovadă de maturitate și înțelepciune în aplanarea unui conflict cu o colonie interstelară rebelă și o rasă străină net superioară.

În „ Telepathist" (tot 1965) Gerald Howson - s-a născut cu cîteva handicapuri și malformații majore, într-o lume sărăcită și răvășită de război, dar învață să-și folosească darul telepatic în folosul umanității și chiar să-și găsească o vindecare.

În 1968 John Brunner o rupe cu vechiul său stil și scrie romanul care l-a făcut (și pe bună dreptate) celebru: „ Stand on Zanzibar".

Este un roman, asamblat din mai multe povestiri în ceea ce era cosiderat atunci, un format experimental despre anul 2010, atunci cînd suprapopulația și criza ecologică au atins maximul suportabilității.Pendulează între Africa și Orientul Îndepărtat cu povestiri despre deposedați și cei ce deposedează . Însușirea acestor povestiri alcătuiește imaginea unei lumi ușor de recunoscut, plauzibilă, celei reale și actuală. Oh, da, detaliile diferă, dar temele ne sînt atît de oribil de familiare: poluare, droguri, probleme etice și practice puse de manipulările genetice.

Citiți „ Stand on Zanzibar" publicat în 1968 și citiți un ziar bun, serios din 1993: citiți și plîngeți!

Cu toată materia sumbră și derizorie care alcătuiește subiectul lui „ Stand on Zanzibar", romanul este totuși o carte optimistă. Iar la sfîrșit, încă mai persistă o speranță pentru omenire și planeta Pămînt.

Asemănătoare sînt și următoarele 3 cărți publicate de J.Brunner: „ The Jagged Orbit" (1969), „ The Sheep Look Up" (1972), „ The Shockwawe Rider" (1975) în care optimismul final devenise un pic cam subțire.

Poate Brunner nu a mai dorit să întrețină nici măcar o fragilă speranță, sau genul de sfîrșit cît de cît pozitiv începuse să fie neglijat, ne mai aducînd premii (deși „ Stand on Zanzibar" a cîștigat Hugo-ul în 1968 și premiul Apollo în 1973).

În 1970,o foarte bună nuvelă, „ horror" cu tentă psihologică „ The Devil's Work" apărea în prima și singura ediție U.S.A. Prin 1971, a publicat un set de fabule Cebelline, strînse sub titlul „ The Traveller in Black".

Sînt 4 nuvele despre un James Bond negru numit Max Curfew.

În anii următori se îngrămădesc nuvele, povestiri, poeme, eseuri și multe alte articole în diverse reviste de profil.

Multe din cărțile sale mai timpurii, a publicat peste o 100 cu totul, încă se reeditează, iar el încă scrie; foarte de curînd a publicat „ The Children of the Thunder" în care parcurge o parte din temele și din stilul operelor sale majore din trecut, ca și în „ The Maze of Stars".

Brunner este foarte bine cunoscut în Europa, Franța, Italia, Polonia în particular, unde a fost invitat la diverse conferințe S.F. cu participare internațională. Operele sale s-au tradus foarte mult. A colaborat cu articole în fanzine precum „ Conrunner" și „ Shards of Babel", în fine este un corespondent frecvent al revistei „ New Scientist".

Caius STANCU

Florin MUNTEANU

PIRAMIDA (III)

Pentru că sînt de părere că în fiecare cititor se află şi un potenţial descoperitor al misterului ce învăluie încă efectul de piramidă, şi pentru că sînt adeptul ideiii că experienţa proprie este de neînlocuit, vă propun să vă construiţi, după modelul din figura 6, (nr. trecut) propria piramidă. Ca material se poate utiliza carton de o grosime corelată cu mărimea piramidei, astfel încît să se asigure o rigiditate suficientă construcţiei. În funcţie de locul şi materialul avut la dispoziţie se poate dimensiona piramida corespunzător relaţiilor din nunerele trecute sau se poate alege una din dimensiunile de mai jos:

Înălţime rezultată (mm)	Baza (ab) (mm)	latura (R) (mm)
150	236	224
310	487	463
610	938	911
1000	1570	1495

Prima variantă, cea de 15 cm înălţime este des utilizată datorită dimensiunilor convenabile în raport cu o cercetare „în apartament". După asamblare, piramida se aşează pe suprafaţă orizontală, de preferat la cel puţin 1m de pereţi, calorifer, televizor sau orice aparat care produce perturbaţii electromagnetice şi se orientează astfel încît direcţia NS indicată de busolă să fie perpendiculară pe una din feţe (fig. 6 nr. trecut). Pe un suport de plastic sau lemn cu înălţimea de 1/3 din cea a piramidei se plasează obiectul de test. Această zonă este considerată a fi cea mai „activă" deşi cercetări recente au arătat că există în interiorul volumului o „structură energetică" şi deci sînt de aşteptat rezultate sensibil diferite în zonele interioare ale piramidei.

Ca prim test al efectului de piramidă vă propun să verificaţi pe propria piele, senzaţia pe care o veţi simţi în palma stîngă atunci cînd o plasaţi la cîteva mm deasupra vîrfului piramidei. Descoperirea acestei senzaţii precum şi numeroasele experienţe care au permis „omologarea" a 4 tipuri de senzaţii se datorează cercetătorului Reichenbach. S-au identificat două senzaţii de tip temic: răcoare difuză, cald concentrat într-un punct din centrul palmei, identificat apoi a avea interesante proprietăţi electrodermice şi două de tip tactil: mici înţepături în lungul degetelor asemănătoare cu mici descărcări electrice şi senzaţie de vibraţie mecanică localizată în centrul palmei. În general, un individ raportează doar una din aceste senzaţii, iar aproximativ 20-30% din cei testaţi nu reuşesc să simtă nimic. Dacă aţi reuşit să vă construiţi piramida şi aţi verificat pe dumneavoastră sau pe grupul de prieteni prezenţa acestei senzaţii, vă rog să-mi comunicaţi în scris, pe adresa redacţiei, rezultatele obţinute. Va fi poate prima dumneavoastră comunicare aproape ştiinţifică.

Trebuie remarcat de la început că numeroase efecte testate implică o evaluare subiectivă şi deci nu pot candida, cel puţin deocamdată, la omologare în sens ştiinţific clasic. În această situaţie, poate cea mai bună cale de a separa fantezia de realitate este de a experimenta pe cont propriu. Trăirile rămîn „documente" ale prezenţei unor fenomene ce urmează a fi înregistrate, catalogate şi mai apoi încadrate într-o teorie ce se va structura în viitor de către unul dintre cei ce citeşte astăzi SF în paginile revistei.

Printre cele mai comode experienţe, şi în acelaşi timp amuzante, atunci cînd ele se desfăşoară la un mic chef cu prietenii, sînt cele referitoare la modificări ale gustului diferitelor băuturi răcoritoare sau alcoolice! Atenţie, cel puţin în privinţa ultimului „obiect de test", căci nu cantitatea implicată în experiment este hotărîtoare, ba din contră. Deci, într-un mic pahar curat din sticlă, ale cărui dimensiuni să nu depăşească o treime din înălţimea piramidei, se pune o cantitate de lichid: apă, cola, vin sau coniac etc. (nu toate deodată!). Paharul se plasează în interiorul piramidei de carton. construite ca mai sus, astfel încît să fie situat cam la 1/3 din înălţimea piramidei (altfel spus centrul de greutate al volumului de lichid să coincidă cu centrul de greutate al piramidei orientate). Pentru a putea evalua modificarea eventuală a gustului, şi deci implicit de a sesiza experimental efectul de piramidă, este necesară prezenţa unui „martor". În acest scop se va utiliza un al doilea pahar cu aceleaşi dimensiuni şi formă în care se pune o cantitate identică de lichid. Paharul martor se plasează la cel puţin 1m de piramidă. După 5-10 minute de „expunere" a lichidului la o interacţiune necunoscută cu acel „ceva" reprezentat de piramidă, se trece la faza de evaluare a rezultatelor, adică mai simplu spus la degustare. Se pune problema identificării unor diferenţe sesizabile faţă de martor şi mai puţin a descrierii acestor diferenţe ce ar ridica şi mai mult gradul de subiectivitate al experimentului. Deci, se cere doar un răspuns cu Da sau Nu, este sau nu o diferenţă între gustul celor două lichide care, cu 10 minute în urmă se aflau în aceeaşi sticlă.

Întregul experiment se poate rafina în vederea obiectivării efectului pus în evidenţă printr-o metodă evident subiectivă. După identificarea celui ce consideră că simte diferenţa în mod evident, pe care-l vom considera în continuare „senzor biologic" se reformulează experimentul. Acestuia i se va cere să descopere care pahar a fost ţinut în piramidă, paharul cu pricina fiind „camuflat" printre alte 5-9 pahare martor. Evident aranjamentul paharelor este realizat în absenţa „senzorului biologic" care trebuie ţinut de vorbă în altă încăpere pentru a evita frauda în alegere (adică în testare). Şi aici se pot opera schimbări în protocolul de experienţă, căci nu este obligatoriu să se pună doar un singur pahar sub piramidă cum foarte bine, la unul din experimente toate paharele pot fi doar tip martor. Esenţial este să identificăm în sens statistic capacitatea celui ce degustă de a obiecta o modificare a proprietăţilor lichidului testat şi implicit a faptului că în acel spaţiu delimitat de o formă de piramidă se petrece ceva ce merită a fi cercetat mai serios. Este interesant de remarcat că majoritatea măsurătorilor fizice, chimice sau biochimice asupra diverselor lichide „activate" în piramidă, deşi efectuate în laboratoare de prestigiu din lume, nu au fost concludente. Ele nu au putut diferenţia atît de net, precum un subiect uman proba de martor, lăsînd deschisă o întrebare de fond: deţine oare omul şi „senzori" ce funcţionează după principii necunoscute şi deci pentru care nu am realizat încă o aparatură adecvată? Oare numai omul are această capacitate de diferenţiere subtilă sau ea este specifică viului în general? Este capabil un anumit biosenzor să obiectiveze în sens ştiinţific rolul Formei în natură? Dacă da, atunci vom putea să afirmăm că mileniul trei va fi început cu o revoluţie în domeniul biologiei, cu o ştiinţă a complexităţii capabilă să realizeze sinteza cunoştinţelor la un nivel ce să permită înţelegerea naturii Viului. Aparatura proiectată şi realizată după tehnologii cu adevărat neconvenţionale va include în mod natural biosenzori şi mai mult ca sigur piramida.

Pînă atunci însă putem încerca să adunăm informaţii şi pe cît posibil să le verificăm în experienţe personale căci însuşi domeniul de studiu este de natură să permită apariţia unei literaturi speculative, fanteziste mergînd pînă la ridicol. Din categoria obiectivărilor posibile fac parte şi experienţele ce utilizează Apa. Numeroşi cercetători au confirmat experimetal ca apa ţinută un timp în piramidă capătă proprietăţi biologice suplimentare: permite menţinerea florilor în glastră pe o durată semnificativ mai lungă, determină creşterea mai rapidă a plantelor udate, are un efect benefic asupra microsistemului ecologic al unui acvariu, etc.

Numărul experienţelor efectuate din 1950 şi pînă azi este extrem de mare. Vă rezum doar o parte din acestea pentru a vă forma o părere asupra direcţiilor studiate:

– creşterea vitezei de fermentare în procesul de obţinere a diferitelor brînzetun, cu aplicaţii brevetate în industria alimentară;

– creşterea vitezei de dezvoltare a unor ciuperci utilizate în industria alimentară sau în cea farmaceutică;

– stoparea unor fenomene de erodare a terasamentelor de cale ferată în anumite zone considerate biogeofizic active prin plasarea după o anumită configuraţie a unor piramide în jurul zonei „afectate" - brevet polonez;

– conservarea proprietăţilor elastice a unor piese de cauciuc din industria auto pe durata depozitării, prin forma ambalajului care este practic o piramidă de carton prevăzută cu un locaş special în care piesa este aşezată (în acest caz ar trebui să identificăm două mecanisme implicate în efectul de piramidă: unul condiţionat numai de forma geometrică şi altul condiţionat de poziţionare aacesteia faţă de cîmpurile geofizice);

– creşterea duratei de depozitare şi funcţionare a bateriilor uscate (utilizate ca baterii de ceas sau pentru minicalculatoare care pot fi „regenerate" din cînd în cînd sub piramidă sau după unii cercetători prin simpla plasare pe timpul nopţii a ceasului pe un suport special ce materializează 1/3 din înălţimea unei piramide de carton aşezată deasupra);

– creşterea vitezei de polimerizare a unor răşini epoxidice;

– influenţarea fenomenului de cristalizare din soluţii suprasaturate, în sensul numărului de germeni şi a mărimii acestora, remarcîndu-se diferenţe semnificative în funcţie de zona din piramidă în care este plasat cristalizorul; se sugerează astfel că interiorul acelui spaţiu este într-un anume fel structurat după cum rezultă şi din o şerie de măsurători radiestezice realizate în piramida de la Piteşti de către colectivul condus de Dr. Marioara Godeanu;

– influenţe semnificative asupra vitezei de difuzie în zone de interfaţă dintre două materiale diferite alăturate prin procedee electrochimice sau prin sudare;

– modificarea parametrilor caracteristici ale unor componente electronice: tranzistoare, integrate, precum şi îmbunătăţirea performanţelor unor aparate ce utilizează aceste componente, etc.

După cum puteţi vedea din această sumară listă ce ar putea continua pe multe pagini, direcţiile de studiu sînt diverse şi implică un studiu inter şi pluridisciplinar. Dar poate mai mult decît orice implică o nouă viziune asupra modului de experimentare, respectiv de creştere a numărului experimentatorilor seroşi care să nu dorească să descopere cu orice preţ ceva ce nu este, ci să afle Adevărul. Din acest motiv v-aş propune încă o dată să faceţi propriile experienţe în care să vedeţi dacă:

– plasînd o placă dintr-un anumit material deasupra vîrfului piramidei mai puteţi identifica senzaţia caracteristică; deci poate fi ecranată piramida? există o „radiaţie" generată de vîrful ei? (radiesteziştii o numesc raza verde); dacă da, această radiaţie ar putea fi reflectată de „oglinzi" respectînd legile opticii?

– se poate vorbi de o presupusă energie a piramidei? (sau a formei corpurilor în general) este ea bipolară + sau –? dacă da, care ar fi experienţele ce ar permite evidenţierea celor două polarităţi?

– care ar fi forma şi natura materialului pentru construcţia vîrfului piramidei. ştiind că marea piramidă este de fapt un trunchi de piramidă?

– ce efecte ar avea o piramidă realizată din materiale diferite pentru fiecare faţă (cel puţin din două calităţi: metalic şi dielectric)?

Şi lista rămîne deschisă în speranţa că ea va fi continuată cel puţin de o parte dintre cititori, şi nu numai cu întrebări i ci şi cu răspunsuri.

BIBLIOGRAFIE

1.B.R. Fuller, Synergetics; explorations in the geometry of thinking, New York 1979

2. F. Munteanu, C. Ioana, M. Rusu, Structuri omotetice cu proprietăţi de autosimilaritate, Comunicare Ştiinţifică la Conferinţa de Sisteme dinamice Odorhei 1989

3. F. Munteanu, C. Ioana, Structun geometnce cu proprietăţi de autosimilaritate bazate pe numere de aur – Studii şi cercetări de biotehnologie Academia Română - 1989

4. Sheila Ostrnder Handbook af PSI discoveries, Berkley publishing corporation, 1974

5. Simetrie şi asimetrie în univers, Editura Academiei 1991 (colecţie de lucrări)

Mi-am întins pseudopodele să ascult mai bine. Și ceilalți stăteau cu pseudopodele ciulite.

Cocleala verde vibra surd de ropotul care se apropia.

– Vin! răsună vocea neliniștită a Fitzei.

Oare cum ar fi arătînd? Va fi surpriza întîlnirii la fel de mare ca la contactul cu cocleala verde?

Ne fusese nespus de dor de iarbă, și cînd am perceput în spațiu sferoidul irizînd, înainte de orice altceva am năvălit cu toții în sala de stimulare oneroidă și am orgasmat de plăcere tăvălindu-ne prin păienjenișuri de ierburi înalte. Am alergat, ca înainte de decolare, bălăcindu-ne pseudopodele goale în izvoarele călduțe de acasă. Pe deasupra apei, ierburi crețe întreteseau mreje verzi, arzîndu-ne retinele pînă la punctul în care ore în șir mai tîrziu totul împrejur ne părea roșu. Pseudopodele ni se prindeau în laturile vîscoase și alunecoase, și ne prăbușeam cu pîntecele inelate în bălțile mustind sub țesăturile de alge. Ne fascinau vietățile depunînd icre mari de-a lungul firelor tremurătoare și străvezii de alge verzi, și încercam să prindem cu pseudopodele noastre greoaie și imprecise larvele galatinoase zvîcnind în apa tulbure.

Ne stimulam oniric zone corticale confuze. Nici nu ne-a păsat de raportul spectroscoapelor de control care semnalizau lipsa de hidrogen din structura ecosferei sferoidului verde. Eram convinși că formațiunile verzi, schimbîndu-și spectrul uneori spre roșu TREBUIE să fie alge: culturi gigantice de alge verzi: cîmpuri de alge explodînd sub soarele galben, dezvoltîndu-se, acoperind, pentru ca apoi să se usuce. Alge plutind pe ape bogate. Alge verzi prin care poți alerga, împroșcînd împrejur cu pseudopodele.

Artropos, operatoarea, ne-a dezvăluit taina convoaielor în mișcare, brăzdînd suprafața sferoidului. Ne vorbea în șoaptă, ca și cînd ar fi fost un secret primejdios pe care cineva care ne pîndea din spatele pereților izolatori ai navei nu trebuie să-l afle, sau să afle că îl știm.

– Convoaie de creaturi în mișcare, încercînd să intre în comunicare cu Universul, spunea ea. Închipuie pe liniile de cîmp forme geometrice, deplasîndu-se spre Sud cu o precizie care nu lasă dubiu asupra caracterului voluntar, premeditat și rațional al acestei acțiuni. Sînt ființe care circulă dinspre nord spre sud. Ființe care ne așteaptă poate venirea de foarte mult timp, concepînd în întîmpinarea noastră un limbaj discret, pe care simulatoarele fizice nu îl percep în toată complexitatea. Un limbaj specific ascunzînd o semantică anume.

A urmat apoi cea dintîi deziluzie: pe sferoid nu exista apă, și convoiul verde nu era decît metal coclit. Sferoidul era o bilă de metale între care predominau cuprul și fierul. Dur, sterp, absurd, greu. Cînd am vrut să-l părăsim, atracția a depășit resursele motoarelor. Micuțul sferoid ne ținea lipiți de el.

Pornind în căutarea convoaielor pe care le zăriserăm din spațiu, am trecut peste mări de mercur puțin adînci, am coborît în peșteri superficiale cu pereți metaliferi, am urcat pante lenețe pe care cristalele ascuțite sticleau în soarele galben. Efectul de cîmp al planetoidului de metal ne distorsiona vocile, ne tulbura echilibrul individual, ne năucea.

– Acum sînt foarte aproape , rosti Arahne. Ar trebui să apară în cîmpul vizual.

Percepeam mersul cadențat, multiplu. Ne luptam din răsputeri cu un vînt magnetic tiranice încerc să ne spulbere din calea lui. Pe unde bîntuia, compușii feroși se orientau la suprafața cristalelor verzi, și acestea deveneau roșiatice. Nori de praf metalic se ridicau în atmosfera de mercur colorînd orizontul în tente vineții.

– Iată-i! am strigat.

La limita vizuală, înegrind cîmpul verde – roșu, se profilă, îndreptîndu-se spre noi, o semilună omogenă în mișcare uniformă. Coloși metalici tropăind se rostogoleau ca un tăvălug. Erau cu un stat mai înalți decît noi. Cu ochii orbi, de platină, scrutînd undeva în zare.

– Trebuie să ieșim din traiectoria lor! am urlat. Or să ne strivească!

Am alergat disperați, în diagonală, intersectînd vîntul magnetic ce-i purta către sud, fără noimă, stîrniți, rigizi, inepți. Ființe metalice, plămădite din eroziunile planetei. Cîmpi magnetici individuali adunau în circuite închise particulele, ordonîndu-le. Orientați de cîmpul de forță, mărșăluiau de-a lungul liniilor de flux, de la polul cu surplus la cel cu lipsă.

Deplasîndu-ne în diagonală pe vîntul magnetic, am întrezărit limita semilunii înaintînd spre noi, dar eram prea departe, prinși în focarul paraboloidului de oțel. Fitza, rămasă mai în urmă, a fost strivită de masa alunecînd imperturbabil pe meridianul magnetic spre sud.

– Lăsați-vă purtați de curent! ne-a strigat Arahne.

Într-adevăr, așa intram în ritmul general. Ne-am lăsat purtați de vîntul magnetic, cu o viteză constantă, impersonală. Cîmpul nostru organic s-a conformat ciclului acestui univers. Ne apropiam de polul sud. Mergeam zi și noapte, fără să ne mai putem sustrage curentului. La pol am ajuns într-o noapte geroasă. Și am participat la cel mai fantastic ritual: armate de coloși metalici dansau urmînd sinuase fluctuații de cîmp. Aici se strîngeau triburile care alunecaseră pe diverse meridiane: cei negrii, în care predominau compușii fier-carbon, cei roșii, în care predominau oxizii de fier, cei verzi, din cupru, cei violeți, din metale rare. O mare de metal clocotind.

Eu și Arahne, rătăciți de ceilalți, ne strecuram încercînd să scăpăm fără a fi striviți.

Cînd noaptea s-a sfîrșit, toate populațiile de metal își adunaseră semințiile. Simțeam o stare ciudată în toate fibrele ființei mele. Un fel de rău, de amețeală, de confuzie. Și m-am scufundat și eu, năuc, în dansul ritual al mării de monștrii. Arahne dansa alături de mine, cu privirea pierdută, agitîndu-și pseudopodele și pîntecele inelar.

Cînd triburile s-au spart din nou în lungi convoaie distincte, am înțeles.

– Cîmpii magnetici s-au inversat! a decretat Arahne. Acum o vom lua spre vechiul pol dominant, care, golit de încărcătură de metal, a devenit acceptor.

Ne aflăm închiși într-o clepsidră cosmică. Clepsidra s-a întors și ne vom scurge, marcînd trecerea vremii: firicele de praf metalic scurgîndu-se în Eternitate, pendulînd între doi poli fluctuanți.

Ne aflam acum, fără să ne fi călăuzit cineva, în tribul celor cu aliaje de metal rare. Vîntul era abia o briză și tribul înainta încet. Am avut timp chiar să ne oprim pe marginea coloanei de coloși cu privirile afundate orb în zare, și să ne îmbrățișăm pentru procreare. Băștinașii nu păreau să remarce în vre-un fel impactul cu o altă specie. Am conchis totuși că erau ființe vii, sau că o mimau cu mare dexteritate.

Nu am putut întîrzia prea mult pe marginea drumului. Chemarea cîmpului acționa irezistibil, așa că am urmat coloana conform unei nevăzute direcții jalonate de compoziția ființei noastre. Doar urmînd calea ne-am simțit mai liniștiți și am putut să ne odihnim, cu privirile afundate în zarea violetă. Ajungînd coloana, ne-am integrat. Ori de cîte ori am încercat să ne gîndim la nava părăsită undeva pe cîmpul verde, la ceilalți, la planeta natală, gîndurile ni s-au spulberat incoerent, și ne-am întors de fiecare dată obosiți la starea de suspendare, odihnitoare, căreia nu mai puteam să ne împotrivim acum, mărșăluind alături de ceilalți, cu ochii înfipți în zarea fumurie. Firicele scrugîndu-se în ornicul – planetă rătăcită în univers. Poate chiar construit de cineva cu un scop anume. Sau doar produs al întîmplării.

Mihail GRĂMESCU

Pantanathia

CASA

sau Mișto-ul cu numărătoarea inversă despre sfîrșitul lumii...

Motto;„ Vine Apocalipsa, maică"

O babă din gara Basarab

Am citit o lucrare a unui vestit misionar evanghelist în care se avansa un interesant mod de educare creștinească a omenirii PRIN LIMBAJ. Să începem cu invectivele, propunea sfinția sa. ***Ce frumos ar fi dacă s-ar spune în loc de: „Să fiu - Domne, iartă-mă! - al Dracului!>> <<Să fiu al lui Dumnezeu!>> sau, în loc de <<Du-te Dracului>> <<Du-te-n Rai!>>.***

Ideea mi s-a părut superbă. Mai ales chestia cu „ Du-te-n Rai!". Și cred că a început deja să fie aplicată deoarece am descoperit, afișat pe un stîlp din gara Basarab, următorul, nici nu știu cum să-i spun, mesaj, manifest, poate chemare... Pe care-l reproduc în continuare.

„ Familia Cotiba locuise aici doar doi ani. La finalul celor doi ani, bătrînul Cotiba se urcase în pod, cu un colac de frînghie pe umărul drept, pusese ochii pe o bîrnă pe care o studiase bine cîteva clipe - O.K.,era solidă, fără carii! - și își împletise ceea ce el numea: ascensor cu nod. În momentul în care dăduse un șut scaunului pe care se cocoțase, se rupsese bîrna. Bătrînul Cotiba se ridicase în cele din urmă, greoi, își scosese lațul de după ceafa groasă, se scuturase de țăndările de țiglă bine arsă, privise cerul senin, fluierase și urlase către fiul său:„ ne mutăm!". Se mutaseră, bătrînul Cotiba se spînzurase, familia aranjase ca totul să pară o crimă, încasase banii de asigurare și gata.

Nț, nu chiar gata.

Soții Marcu se bucuraseră că puseseră mîna pe casă destul de ieftin. Reparaseră gaura din acoperiș, de fapt o transformaseră într-o lucarnă prin care Emil Marcu își aruncase, mai apoi, după două luni de la instalare, soția. Cioburile alunecaseră peste corpul ei tînăr și peste furoul recent cumpărat, ca peste o armură. „ Dolly, strigase Emil, vino înapoi, Dolly, te-am iertat, privește, Dolly, ăsta e nasul lui Sandu l-am tăiat ieri, te-am iertat." Dolly plutea deasupra hornului, fericită, cu părul castaniu fluturînd în vînt și în ninsoare și cu obrajii murdari de funingine. Jos, în stradă, un autobuz intrase în vitrina unui magazin, o Dacie, în aripa lui stîngă - „ e sexy!" remarcase șoferul înainte ca un ciob de parbriz să i se înfigă în bere-gată. Dolly coborîse și își îmbrățișase soțul. Familia Marcu se mutase totuși, el la închisoare, ea în apartamentul lui Sandu și cu asta gata.

Nț, nu gata, ci aproape gata.

Ultimul și definitivul locatar al casei am fost și mai sînt eu, madam P.Mîță. Sau, după poreclă, cel mai simplu, domna Pîță. Lumea spune despre mine că sînt cam săracă, virgulă, cu duhul, dar așa e lumea, deșteaptă, recunosc, asta e. Oare de ce reacția asta vizavi de mine? Poate pentru că în acest secol depravat și scîrbos sînt printre puținii români care mai cred, așa cum trebuie, în Dumnezeu? Bigotă, eu? Poate..Tocmai de asta, imediat ce am început mutarea, am acoperit pereții cu colecția mea superbă de icoane. Plus săbiile din sufragerie.

De ce APROAPE gata?

Păi, să vă spun....

Era pentru mine prima noapte în casa asta. O noapte cu zăduf. Pendula din hol bătuse ora zero, sculîndu-mă dintr-un somn agitat. Îmi era sete. Frigiderul se afla în bucătăria de la parter - eu dormeam sus, la etaj, am uitat să vă spun, casa e de fapt o vilă cu un etaj - și era cît p-aci, ieșind din dormitor, să cad pe scări. De uimire. Jos, în hol, cineva în alb îmi folosea una din săbii pentru a executa complicate figuri și piruete în apropierea pianului Erlemayer. Și în apropierea unui superb exemplar hușul. Călușul, și el alb din coamă pînă-n copite mesteca liniștit florile din glastra de pe pian și comenta placid exercițiile straniului intrus: „ Mai la dreapta. Așa, dă-i la gioale. Așa, încă un buzunar în mărul lui Adam. Așa, fandează".

„ Ce-i aici domnule?" Urletul meu s-a plasat la limita leșinului.

Necunoscutul nu s-a oprit dar a răspuns: „ Tabără de antrenament, bază logistică". „ Ești terorist, domnule?" Întrebarea era absurdă dar ceva mai bun nu-mi zdrăngănise, în acele momente prin scoarța cerebrală. „ Vai, doamnă dragă, s-a înclinat tipul, nu jigniți un oștean al Domnului".

„ Și totuși, ce se întîmplă aici?"

În sfîrșit îmi mai recăpătasem funcționarea rațiunii.

„ Doamnă, cunoaște-ți parțial istoria acestei case, nu? Doamnă, dușmanul se află în afara casei, doamnă, nu v-a mirat faptul că toate nenorocirile s-au întîmplat în afara acestui binecuvîntat lăcaș? Dușmanul se află în afara casei, eu trebuie să mă antrenez să-l învîng, să păzesc acest loc..

„ Dar cine sînteți dumneavoastră, domnule?"

„ Arhanghelul Mihail" a mai spus necunoscutul, înclinîndu-se ceremonios. „ Da,da, Arhanghelul Mihail!" a întărit *hușul alb*. Și au dispărut.

Ce-i drept, spune lumea că sînt cam așa, dar așa e lumea, nu eu!. Ce se întîmplase nu părea a fi halucinație. Pe clapele pianului, lama armei strălucea în razele lunii. Am pus-o la loc, m-am dus să beau apă și m-am întors sus, în dormitor.

Din icoana de deasupra intrării, chipul blînd al lui Dumnezeu mi-a făcut cu ochiul.

Apoi am adormit profund, așa cum nu mi se mai întîmplase - preferata mea insomnie de după miezul nopții dispăruse ca prin farmec.

Și cu asta gata? Aș, da' de unde...Acușica, acușica, vine și gata ăsta...

În a doua noapte, iar mi s-a făcut sete. Cum am ieșit din dormitor, ceva m-a pocnit în cap.

M-am aplecat, năucită.

Era o bliblie.

„ Pst, pst" am auzit deasupra mea.

„ Imediat, Doamne" am spus și i-am întins cartea sfîntă. Două mîini au ieșit din icoană. Una a înșfăcat cartea și alta m-a mîngîiat pe creștetul capului. „ Scuză-mă, preacucernica mea!" a mormăit chipul Lui blînd după ce a căscat discret.

Între timp, în cutia mea craniană, odată cu procesul de formare a unui cucui în creștet, se făcea lumină.

Citisem destule despre obiectele diavolești care își îndeplineau lucrarea necurată aici, pe Pămînt. Pistoale vechi, hrisoave și alte chestii care perpetuau nenorociri asupra unor familii sau locuri. Poveștile acelea erau reale, îmi adeverea Dumnezeu- la fel de reale ca și faptul că această casă era o prelungire a Raiului. Nimic rău nu s-a întîmplat și nu se poate întîmpla în acest templu.

„ Primește porunca mea, pe care ți-o vei aminti ori de cîte ori îți vei pipăi cucuiul" , îmi spusese Domnul prin mîngîierea lui. „ Cheamă la tine pe toți nefericiții acestei lumi. Căci a lor va fi Împărăția Cerului".

Și iată, îi chem!

Știu că nu doar bolnavii au nevoie de mila cerească, dar internarea în această casă - al cărui administrator vă rog să mă considerați, din voia Domnului - este de recomandat nu numai pentru întreaga omenire, ci pentru orice specie INTELIGENTĂ de pretutindeni...

Astept cu brațele deschise.

Gata.

Gata?!

Ăsta a fost manifestul, chemarea; anunțul sau ce-o fi fost.

Pe marginea rînndurilor lui, cineva scrisese citeț, îngrijit, următoarea remarcă:

„ Vă pretindeți inteligenți, dar precis nu v-ați prins că, deși tipa n-a lăsat nici-o adresă, n-aveți decît să căutați locul în jurul căruia se întîmplă cele mai multe...pozne de-ale mele. Așadar, vă aștept și eu cu nerăbdare. Pentru că, după cum desigur ați înțeles, pentru a dobîndi *Mîntuiala* Lui, va trebui să treceți mai întîi de mine...

Semnat (circular, în jurul petei verzui- întunecate a unei muște strivite, ca o ștampilă): Satana.

P.S. Nu-i mai bine să vă înțelegeți mai întîi cu mine? De aceea, cît și pentru a evita unele eforturi reciproce suplimentare neplăcute, vă rog, căutați-mă la telefonul:

10(zece),9(nouă), 8(opt), 7(șapte), 6(șase), 5(cinci), 4(patru)...

Marius ALECU

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025